

1969

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVII
IANUARIE — FEBRUARIE 1969

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Duhul Sfânt</i>	.M. Uba
<i>Nu ură, ci iubire (versuri)</i>	.R. Kestner
<i>Consacrați pentru slujire</i>	.D. Popa
<i>Muntele Fericirilor</i>	.A. Văcăreanu
<i>Păcatul de neiertat</i>	.C. Alexe
<i>Pavel și Barnaba</i>	.D. Popa
<i>Experiența creștină</i>	.N. Pascu
<i>Enoh și credința lui</i>	.V. Florescu
<i>Laboremus (versuri)</i>	.I. Bătrina
<i>Isus, Mielul lui Dumnezeu</i>	.V. Laszlo
<i>Probleme de doctrină</i>	.Exaget
<i>Hristos, adevărul și viața</i>	.D. I. Bădescu
<i>Credința îndreptățitoare</i>	.C. Adv.
<i>O vorbire aleasă</i>	.E. Grigoraș
<i>Necrolog</i>	.

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116

Redactor :
DUMITRU POPA

Duhul Sfînt

Mulți n-au ajuns să aibă o părere și o cunoaștere personală a faptului și realității supreme a Duhului Sfînt. Sîntem plîni de slăbiciune deoarece cel mai mare dintre bunurile rînduite de Dumnezeu pentru dispensațiunea aceasta, este acoperit de irealitate. Unicul fapt, unica forță și unica nevoie supremă a mîntuirii noastre este Duhul Sfînt, nu numai în biserică în general, dar chiar în viața noastră personală.

Dacă ne mărginim sau ne imaginăm Duhul Sfînt numai ca o putere impersonală sau o influență impersonală, în cazul acesta creștinul va avea totdeauna cugetul: „Cum pot să pun stăpînire pe Duhul Sfînt și să-l folosesc?” Dar dacă ni-l închipuim așa cum ni-l prezintă Biblia, ca o persoană divină, nemărginit de înțeleaptă, nemărginit de sfîntă, nemărginit de delicată, atunci gîndul nostru va fi totdeauna: „Cum s-ar putea ca Duhul Sfînt să mă ia în stăpînire și să mă folosească?”

Cuvîntul Evangheliei ne spune: „Căci trei sînt care mărturisesc în cer, Tatăl, Cuvîntul și Duhul Sfînt”. 1 Ioan 5,7.

Dumnezeu tatăl este izvorul, Fiul este mijlocitorul, iar Duhul Sfînt mijlocul prin care s-a realizat creațiunea. După cum Domnul Hristos a avut o misiune pentru un timp, tot astfel și Duhul Sfînt are o misiune pentru un timp, dispensațiunea lui specială fiind de la Ziu Cincizecimii pînă la a doua venire. El este o persoană a Dumnezeirii care a venit pe o anumită cale pe pămînt, la un anumit timp, pentru a lucra anumită. Sîntem sub conducerea directă și personală a celei de a treia persoane din Dumnezeire, tot așa de adevărat după cum ucenicii erau sub conducerea celei de a doua persoane.

Mîntuitorul, pentru încurajare ucenicilor, a spus cînd era între ei: „Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot cînd vă vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare”. Ioan 16, 13.

Prezența Duhului Sfînt implică prezența lui Isus și a Tatălui. Mărețe cuvinte, plîntatea Dumnezeirii este lucrătoare și prezentă în lume în această dispensațiune prin Duhul Sfînt. De aceea Duhul Sfînt este, putem spune, un al doilea eu al lui Isus. Iar Isus face în felul acesta ca prezența Sa să fie universală și immanentă în toți credincioșii Săi. „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămîna cu voi în veac: „Și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămîne cu voi, și va fi în voi”. Ioan 14,16—17

Creștinul trebuie să simtă prezența lăuntrică a lui Dumnezeu, Duhul Sfînt. El este reprezentantul rezident al Domnului Isus Hristos pe pămînt. În felul acesta noi simțim prezența Domnului Hristos în noi.

Cînd ne gîndim la prezența Duhului Sfînt în noi, ne gîndim în același timp și la lucrările minunate ale Duhului Sfînt în noi; lucrări care se văd în mii de suflete doritoare de mîntuire. Una din lucrările Duhului Sfînt care face pe păcătos să regrete și să-i pară rău de cele făcute și să se întoarcă la Dumnezeu ne-o descoperă evanghelistul Ioan: „Și cînd va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul”. Ioan 16,8 pr. p.

Aci ca și în multe alte locuri din Scriptură, ne este arătat că există acest element în om: „păcatul”. Mulți neagă existența lui. Păcatul e un ce, cu care au de a face toți muritorii. Nimeni nu e scutit. Nu cumva poate să spună cineva că răul e numai o părere? Sau, poate că minciuna, necumpătarea, desfrînarea, hoția, crima și altele nu sînt păcate? O aleasă scriitoare spune că păcatul „curge

prin vinele noastre, și ne duce pe toți la durere, supărare, griji și necazuri, sfîrșind cu moartea”.

Bărbați care au simțit în ei păcatul, au spus și altora că el există și se războiește cu sufletul. De exemplu:

Aristoteles, un mare cugetător și învățat al antichității, zicea: „Ce este omul? Un chip al slăbiciunii, o jucărie a nestatorniciei, un leagăn al suferinței și al invidiei”.

Seneca: „Toți sîntem răi. Ceea ce omul muștră în altul, va avea și mustră și în propria sa persoană”.

Marele filozof grec, Plato, zicea: „Depravarea face parte din firea omului, ca o veche datorie neplătută”.

Plutarh, care a trăit de la 46—124 d. Hr., spune: „Patimile fac parte din însăși persoana omului, ele nu se introduc din afară”.

Acești bărbați erau păgîni. Ei nu recunosc păcatul din punct de vedere teologic, creștin, dar ei recunosc însă, că păcatul este în om.

Alți bărbați care au privit existența păcatului din punct de vedere teologic creștin au de spus mult mai mult despre păcat.

Urmare la pag. 14

NU URĂ, CI IUBIRE...

Adesea o scînteie mică un foc distrugător aprinde,
Ce-n cîteva momente poate-o casă-ntreagă a cuprinde
Și ce-a clădit în ani de zile vreun harnic gospodar cu trudă
În scurt timp focul nimicește cu flama-i nemiloasă, crudă.

Mînia e tot o scînteie ce-atunci cînd flacără devine,
Aprinsă fiind de suflul urii sau de iubirea cea de sine,
Desparte frați, familii, prieteni, distruge fericire-onoare,
Aduce jale-n suflet candid, durere-n inimi simțitoare.

Ca flacără să nu devină și-un foc ce totul nimicește
Scînteia urii, ce în taină pe sub cenușă tot mocnește,
La cruce să pășim cu toții, privind pe-Isus în suferință
Și de la El noi învăța-vom iertare și îngăduință.

Și stînd smeriți sub lemnul crucii, prin singele-I curățitor,
Ce picură din a Lui palme, din coasta-I de Mîntuitor,
Să stingem azi scînteia mică, ce mîine poate să devină
Un foc tiran ce-n urmă lasă doar inimi arse și ruină.

Să-ntindem mina împăcării, rostind cuvîntul cel de „frate”
Cu inimi sincere, cinstite, cu dragoste, cu bunătate;
Căci frați sîntem aici cu toții prin naștere și mîntuire
Deci mînd-n mînd înaintea putem să mergem în unire.

R. KESTNER

„Pe cînd slujeau Domnului și poșteau, Duhul Sfînt a zis: Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat. „Atunci după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mîinile peste ei, și i-au lăsat să plece“. Fapte 13, 2-3.

Printre ocaziile deosebite de bucurie și înălțare sufletească ce au loc în viața bisericii noastre, se numără și ceremonia întăririi prin binecuvîntare, lucrarea de punere de o parte pentru slujire, a celor chemați ca servi ai lui Dumnezeu și ai fraților săi. „Puneți-mi de o parte“, a fost îndemnul, a fost porunca Duhului Sfînt, dată în zorii Bisericii Sale... împlinirea ei a aureolat biserica primară și biserica în toată istoria ei minunată pînă în ziua de astăzi. Astfel, prin hotărîrea bisericii și ungera de sus, bărbați credincioși, supuși, umili și smeriți cu inima, au continuat lucrarea Mîntuitorului pe plaiurile terrei și au pășit pe urmele apostolilor Săi în ascultare și viețuire.

Așa se face că ocaziile acestea, devin sărbători binecuvîntate pentru întreaga noastră frățietate.

Astfel Sîmbătă 25 ianuarie și Sîmbătă 8 februarie 1969, au avut loc în Conferința București, aducerea la împlinire a acestei solemne și importante lucrări. Ele au fost aduse la îndeplinire în orașele: Giurgiu, Roșiori de Vede și Ploiești. Cei care au fost puși astfel de o parte și prin punerea mîinilor au fost consacrați ca pastori ai bisericii Advente, sînt frații: Mișu Sofronie, Ilie Burtescu și Mihai C. Ionescu.

După o matură cercetare, Comitetele Conferinței și al Uniunii, au studiat și analizat activitatea acestor frați și s-a constatat că sînt suficiente dovezi, care să-i reco-

mande pentru slujba de pastori, hotărîndu-se aducerea la îndeplinire a acestor lucrări, pline de importanță și semnificație.

25 ianuarie 1969 — Com. Giurgiu. Aici a avut loc ceremonia de hironomie, binecuvîntarea prin punerea mîinilor, după ceremonialul obișnuit în biserica noastră, a fr. Mișu Sofronie. La această solemnă lucrare au luat parte frații: I. Tachici, C. Alexe și T. Niculescu, din partea Uniunii, iar din partea Conferinței, fr. H. Artenian, și D. Stoica. A fost de asemenea prezent și fr. pastor Iordănescu Gh. Cu această ocazie Cuvîntul Domnului a fost prezentat de fr. I. Tachici, care a vorbit despre menirea plină de importanță

și solemnitate a pastorului, atît în viața bisericii, cît și în societatea noastră. Fr. C. Alexe a rostit rugăciunea de binecuvîntare; însărcinarea sau trimiterea a fost rostită de fr. T. Niculescu, iar fr. H. Artenian, în numele pastorilor Bisericii Advente, îi dă mîna de bun venit în rîndurile lor. Toți cei prezenți cu această ocazie, au mulțumit lui Dumnezeu pentru orînduirile Sale minunate.

În aceeași zi, în Comunitatea noastră din Roșiori de Vede, a avut loc, întărirea prin binecuvîntare a fr. Burtescu Ilie. Întîlnirea cu frații noștri de pe meleagurile binecuvîntate ale Teleormanului, a fost un prilej de bucurie și binecuvîntare. Bărbați credincioși, care au văzut zorile Bisericii Arvente pe meleagurile lor, au lăudat pe Dumnezeu pentru continuitatea lucrărilor și orînduirilor în Biserica Sa.

Aici au fost prezenți frații D. Popa și M. Pîrvan din partea Uniunii, iar Frații V. Cojea și P. Sersea din partea Conferinței București. Comisia prezentă aici cu această ocazie, a avut bucuria să constate că fr. Burtescu Ilie, propus pentru a fi întărit ca pastor al Evangheliei în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, a înțeles ca podoabele lăuntrice ale Duhului Sfînt, să-i lumineze calea strădaniilor sale spirituale. Spiritul cel bun al adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu se perpetuiază și bine ar fi să se generalizeze în toți slujitorii Săi.

Cu această ocazie minunată, Cuvîntul Scripturii a fost rostit de

autorul rindurilor de față. Rugăciunea de binecuvîntare a fost înălțată de fr. M. Pirvan, iar fr. V. Cojca a rostit cuvintele de trimitere. A revenit fr. P. Sersea, plăcuta însărcinare de a primi pe tînărul și noul nostru pastor, în rindurile pastoilor Bisericii. Au participat la marea lucrare spirituală și solemnă și frații pastori Vlad Florea și Bălan Nicolae — pastori în districtul Roșiori. Toți cei prezenți au înălțat rugăciuni de laudă și mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru frățeasca întîlnire și pentru cel ce se adaugă grupei de slujitori ai lui Dumnezeu.

8 februarie 1969 — Comunitatea Ploiești: — Ultima — dar nu cea mai de pe urmă — lucrare a fost adusă la îndeplinire în Comunitatea noastră din Ploiești. Aici a fost înălțat ca pastor fr. Ionescu C. Mihai. Din partea Uniunii au participat fr. I. Tachici, C. Petcu, A. Doroftei. Din partea Conferinței București, frații: H. Arteniian, P. Sersea. De asemenea au fost prezenți frații pastori din localitate: P. Sibianu, D. Stănculescu, St. Mindoianu. Ocazia aceasta va rămîne mult timp în amintirea celor prezenți. În adevăr este bine cînd frații sînt împreună. De această comunitate sînt legate file pline de minunată istorie bisericască Adventă. Inceputurile Bisericii Advente în țara noastră, sînt legate întrucîtva de platurile prahovene. De aceea poposirea în mijlocul frățietății de aci, te reconforțează, te face să lauzi pe Dumnezeu pentru minunile Lui cele mari.

Și cu această ocazie fr. I. Tachici, președintele Uniunii, a rostit Cuvîntul Scripturii pentru ocaziunea prezentă. Cuvîntul a avut darul a prezenta rolul și chemarea pastorului și a Bisericii; necesitatea de a rămîne la organizație și ascultarea de Dumnezeu; de a fi elemente active ale progresului social, fiind tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și

înaintea oamenilor. Rugăciunea de binecuvîntare a fost înălțată de fr. A. Doroftei; fr. C. Petcu a rostit Cuvîntul trimiterii, iar fr. P. Sersea a făcut primirea noului pastor în mijlocul pastoilor Bisericii Advente.

Aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru aceste ocaziuni și ne rugăm Lui ca ele să fie spre sfințirea noastră, pentru desăvîrșirea noastră,

pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu și pentru a fi totdeauna elemente pozitive în familia cea mare a neamului nostru, imbinînd în mod armonios obligațiile noastre spirituale cu cele față de țara și societatea noastră în mijlocul căreia trăim și ne ducem viața și activitatea noastră.

D. POPA

MUNTELE FERICIRILOR

„Apoi a început să vorbească și să-i invete astfel: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăția cerurilor“. Mat. 5, 23.

La poalele lui, pe potecile și văile sa'e, a călțat Fiul lui Dumnezeu. El a mers în sate și orase ca Maestru Ceres și Învățător dumnezeesc, să vestească ce era necesar a se cunoaște. El a învățat în Templu și a predicat Evanghelia. Regretabil că mulți dintre ei, printre care cărturari și Farisei, n-au luat seama la învățăturile Sale, „căci ele au fost ascunse celor înțelepți și pricepuți, și le-a descoperit pruncilor“. Mat. 11,25. La El au venit toți cei oboșiți și împovărați; bolnavii și cei slabi au fost aduși la El. El i-a vindecat pe toți, a dat orbilor vedere; cei schi'ozi au mers și leproșii s-au curățat. Da, acolo unde picioarele Sale au călcat pămîntul, acolo multimele se adunau de îndată în jurul Lui. Mii au venit după El, pentru că Isus era atrăoător, plin de iubire și bunătate, așa încît toți putură spune: „Vrem să meroem la Isus“.

Odată, urmat fiind de multime, S-a urcat pe un munte, și din gura Sa sfîntă, în cuvinte duioase au fost adresate învățături importante.

Asemenea unei scări ceresti, El ne-a arătat calea spre fericire, de la cele mai de jos trepte ale săvîciei vieții spirituale, pînă la cele mai de sus trepte ale bogăției ei.

El ne lămurește unele porunci importante ale lui Dumnezeu, care în mod deosebit vizează îndatoririle noastre față de aproapele nostru,

cu totul altfel de cum erau înțelese în Vechiul Testament. Călcarea poruncii: „Să nu ucizi“, El o privește în amănuntul ei, precizînd cum că „și prin cuvinte nepotrivite ca: „Racha“, adică „prostule“ (păcătosule, netrebnicule, nevrednicule, blestematul), se poate ca să te faci vinovat de călcarea ei.

Porunca: „Să nu săvîrșești adulter“, se poate călca și prin gîndire și poftirea înlăuntrul tău. O, cît de desăvîrșit ar trebui să păzim poruncile sfinte. Pentru aceasta însă Dumnezeu trebuie să ne lumineze, spre a le putea înțelege spiritual, cu inima plină de iubire sfîntă, pentru a fi dispuși să le împlinim; căci iubirea față de Dumnezeu se manifestă prin ținerea poruncilor, și poruncile Sale, păzite din iubire, nu sînt grele.

Cu ce mare răbdare și amabilitate a învățat El pe ucenicii Săi, să se roage. Și azi li sîntem mulțumitori pentru „Tatăl nostru“, rugăciunea domnească, rugăciunea tuturor rugăciunilor. Ea este rostită de tînăr și bătrîn, de cei înțelepți și de cei umiliți; de săraci și de bogați. Ea este rostită de multe inimi împovărate, dar trebuie rostită în puterea credinței în Dumnezeu. Rugăciunea Domnului este de neînlăturat; ea trece ca un filon de aur prin viața noastră.

În pilde minunate, ni se dau învățături subline, așa că Muntele Fericirilor devine pentru noi un loc de învățămînt, unde sîntem pregătiți să devenim mai destoinici și mai înțelepți pentru cer. De aceea silește-te să vii aici și să meditezi la glasul duios al Mintuitorului.

A. VĂCĂREANU

Primul pasaj din Noul Testament aduc mai multă neliniște referitoare ca păcatul de neiertat. Mulți pastori au fost confrunțați cu stări de nesiguranță exprimate de unii dintre credincioșii veniți să ceară sfat și consolare în această dificilă problemă. E sînt împînși de tulburările lor sufletești și de teama de a nu fi „păcătuit împotriva Duhului Sfînt”.

Deși este în sine o problemă de mare interes teologic, o înțelegere corectă a prăgiilor din Sfînta Scriptură care se referă la acest subiect, este mai curînd o preocupare pastorală. În principal nu interesează cît de mult pot ajuta argumentele psihologice și cît poate oferi sfatul pastorului în această privință, ci contează Cuvîntul lui Dumnezeu, singurul care dă sufletului în frîmîntare, deplină asigurare și certitudine. Argumentele omenești tind, mai curînd să slăbească serioasele avertizmente cuprinse în Sfînta Scriptură împotriva primejdiei de a se face cineva vinovat de păcatul de neiertat. Cuvîntul prietenos al pastorului, cu care întîmpină pe păcătoșul „îngrijorat și obsedat de frica de a fi comis păcatul de neiertat” îi poate aduce impresia că nu este totuși vinovat de așa ceva și îl poate fi de mîngiere și încurajare. Dar numai adevărul Cuvîntului lui Dumnezeu este singurul în stare să facă liberă conștiința păcătoșului. De aceea, un studiu amănunțit, făcut într-un spirit de rușăciune, este necesar pentru o deplină cunoaștere a problemei.

Prima întrebare care se poate ridica este aceea dacă i-a fost dată omului posibilitatea de a cunoaște adevărul privind păcatul de neiertat. Nu susțin mulți că pasajele respective aparțin „adevărurilor tainice ale Scripturii”? Dar cititorul serios și credincios poate avea încredere în Cuvîntele Spiritului Profetic care declară că: „nimic nu trebuie să privească asupra păcatului împotriva Duhului Sfînt ca fiind ceva misterios și de neînțeles”.

Să ne întoarcem la cuvintele Sfîntelor Scripturi din Evangheliile sinoptice. În textele din Marcu 3,28-29 se spune: „Adevărat vă spun că toate păcatele și toate hulele, pe care le vor rosti oamenii, li se vor ierta; dar oricine va huli împotriva Duhului Sfînt, nu va căpăta iertare în veac; ci este vinovat de un păcat veșnic”.

Evanghelistul Matei zice: „...orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfînt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfînt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor”. Mat. 12,31-32.

Și Luca, în cap. 12,10: „Și oricui va vorbi împotriva Fiului omului, i se va ierta; dar oricui va huli împotriva Duhului Sfînt nu i se va ierta”.

Aceste texte ne permit să distingem două concepții diferite. În Mar-

cu, păcatul împotriva Duhului Sfînt este pus în fruntea tuturor celorlalte hule sau păcate. Pentru ori care dintre aceste păcate omul poate primi iertare cu excepția celui care hulește Duhul Sfînt și pentru care nu va căpăta niciodată iertare; el este vinovat de un păcat veșnic. Păcatul de neiertat este pus în contextul în care Domnul Isus scoate afară dracii, lucrare pe care Fariseii și cărturarii o numeau lucrarea lui Satana. Acesta este contextul istoric al cuvintelor lui Isus cu privire la păcatul de neiertat. De aceea, faptul că Luca nu menționează acest context, pare semnificativ. O altă deosebire importantă dintre afirmațiile lui Marcu și cea a lui Luca este aceea că în Luca păcatul împotriva Duhului Sfînt — ca un păcat de neiertat — nu este așezat în contrast cu toate celelalte păcate, așa cum găsim în Marcu, ci numai față de vorbirea împotriva „unui cuvînt împotriva Fiului Omului”.

PĂCATUL DE NEIERTAT

Aceste două fețe ale problemei se găsesc de asemenea și în Evanghelia după Matei. Dar în timp ce Marcu și Luca scot în evidență numai cîte una din ele, Matei le menționează pe amîndouă în Evanghelia sa, împlinindu-le în cele două versete menționate mai sus.

În contextul dat în cele două Evangheliile (Marcu 3,28-29; Mat. 12,31) păcatul împotriva Duhului Sfînt este socotit faptul de a atribui celui rău, lucrarea făcută în puterea lui Dumnezeu. Acesta este un păcat care nu poate fi iertat niciodată.

Ce trebuie să înțelegem? La botzul Său, Domnul Hristos a fost umplut cu Duhul Sfînt. În lucrarea Sa de eliberarea oamenilor de dururile necurate, în mustrarea frigurilor și liniștirea furtunilor, în deșteptarea morților la o viață nouă și descrierea Sa a felului cum a căzut Sa'ana din cer, Isus a orătat că El a venit să întemeze Împărăția lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfînt și să distrugă domnia Celui rău. În acest cadru înțelegem și cuvintele Lui din Matei 12,28: „Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi”.

Ori, această lucrare de statornicire a Împărăției lui Dumnezeu atribuită de Farisei diavolului, era aceea ce pune pe Dumnezeu pe

aceeași treaptă cu Satana. O astfel de afirmație însemna un păcat pentru care nu exista iertare.

Dar ceva și mai mult. Spiritul Profetic spune: „A vorbi împotriva Domnului Hristos, a susține că lucrarea Lui aparține agenților satanici și a atribui manifestările Duhului Sfînt ca fiind fanaticism, nu constituie în sine un păcat de moarte, dar spiritul care conduce pe oameni a face asemenea declarații, îi așază într-o poziție de rezistență plină de încăpăținare, de unde ei nu mai sînt în stare a vedea nici o lumină spirituală”.

Marcu (cap. 3,21-22) afirmă, spre exemplu, că rudele și unii dintre prietenii Domnului Hristos îl invinuiiau că „și-a ieșit din minși”. Deși Isus atribuie fariseilor vina de a fi comis păcatul de neiertat, nu invinuieste totuși pe rudele și prietenii Lui — pentru afirmații asemănătoare — cu aceeași vină.

Diferența dintre rudele lui Isus și farisei era aceea că primii erau

oameni simpli, neînvațați, și care aduceau aceste acuzații din greșală și inconștiență. Unui astfel de om s'mplu i se va ierta totdeauna asemenea păcat: „se va ierta întregii adunări a copiilor lui Izrael și străinului care locuiește în mijlocul lor, căci tot poporul a păcătuit fără voie”. Num. 15,26.

Cît privește pe învățătorii în cele ale Legii, aceștia știau ce fac cînd aduceau acuzații neadevărate împotriva lui Hristos. Ei trăiau zilnic cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Acești oameni nu acționau fără de voie sau din prostie. Acești oameni atribuiau lucrarea lui Hristos în mod deliberat și intenționat puterilor lui Satana. Ei erau conștienți că afirmația lor era falsă: „Fariseii cărorora Isus le aducea acest avertizment nu credeau nici ei înșiși în invinuirea pe care o aduceau împotriva Lui... dovada puterii Sale îi exaspera... Ei făceau tot ce le stătea în putere de a prezenta greșit lucrarea Lui și a falsifica voia cuvintele Sale”. Și acei oameni care păcătuiască „de bună voie” vor fi nimiciți (Num. 15,30). Ei se fac vinovați de păcatul de neiertat, adică de acel păcat care poartă în sine consecințe veșnice.

Cînd se vorbește de acest păcat nu se are în vedere o singură greșală deliberată sau un singur act voit împotriva Duhului Sfînt și că acesta singur ar și constitui un pă-

cat de neiertat. Textul nostru ne sugerează ideea că fariseii n-au huliț odată sau de două ori; ei spuneau fără încetare că lucrarea lui Isus nu era de la Dumnezeu, că era lucrarea lui Satana. Ei stăruiau în falsele lor acuzații. Această atitudine perseverentă transformă păcatul cuiva într-unul de neiertat. Judecat deci, în acest context, păcatul de neiertat este atitudinea continuă și voită de dușmănie împotriva Duhului Sfint; împotrivirea continuă împotriva conducerii Lui și... „refuzul persistent de a răspunde la invitația pocăinței”. De aceea păcatul de neiertat nu este niciodată un păcat comis din slăbiciune, din greșeală sau dintr-o simplă neștiință.

Matei și Luca nu prezintă cadrul istoric original în care Isus a rostit cuvintele cu privire la păcatul de neiertat. Luca nu face nici o aluzie la vreo referință oarecare. El așază cuvintele rostite „împotriva Fiului Omului” față în față cu blasfemia rostită „împotriva Duhului Sfint”. Pentru primul păcat omul poate fi iertat; al doilea este păcatul de neiertat.

Există un consens general printre teologi care admit că Luca omite înadins cadrul istoric al referințelor. Luca a scris dintr-un punct de vedere cu totul diferit de acela al lui Marcu. Ultimul se referă la Duhul Sfint ca puterea pe care Domnul Hristos a primit-o cu ocazia botezului Său și în timpul activității Sale pe pământ, pentru a distruge împărăția lui Satana și a face din Impărăția lui Dumnezeu o realitate vie. Din întreg contextul capitolului 12 reiese clar că Luca se referă la Duhul Sfint trimis de Dumnezeu la Ziua Cincizecimii. Promisiunea Domnului era acum împlinită. Prima biserică creștină trăia în puterea Duhului Sfint care îl manifesta pe El Insuși în viața credincioșilor Lui cu „mari semne și minuni”. Luca a scris aceste cuvinte ținând seama de rezultatele obținute. El a interpretat cuvintele originale ale lui Isus din punct de vedere al bisericii așa cum arăta ea la Ziua Cincizecimii, unde prezența Duhului Sfint era o experiență faptică.

Din aceste motive Luca și Matei așază păcatul împotriva Duhului Sfint față în față cu vorbirea împotriva lui Isus, pe care ei îl numeau „Fiul Omului”. În aceste pasagi acest nume se referă la Isus în timpul existenței Sale pămîntești, la existența Sa umană și nu la acela cînd a fost înălțat la dreapta Tatălui. Pe pământ Isus era „după carne” fiul lui David (Rom. 1,3). Aceasta a fost înainte de manifestarea Duhului Sfint la Ziua Cincizecimii, cu care ocazie Isus a fost declarat public de Apostoli ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Rom. 1,3,4.

În timpul existenței Sale pămîntești gloria și divinitatea Sa erau ascunse. Lucrarea Lui mesianică era păstrată în taină. Păcatul împotriva Lui ca „Fiu al Omului” putea fi comis ușor din neștiință și

fără voie. Dar evenimentul zilei Cincizecimii a arătat cu toată claritatea pe Isus ca pe Cel uns, și declarat a fi Fiul lui Dumnezeu, înzestrat cu toată puterea. Timpul neștiinței trecuse. Fapte 3,17. Luca, și după el Matei, au scris cu siguranță deplină că Duhul Sfint fusese dat Bisericii, unde El lucra activ cu multe semne și minuni. În această lumină o poziție luată împotriva Duhului Sfint era socotită o provocare voită împotriva puterii lui Dumnezeu. Înainte de revărsarea Duhului Sfint la Ziua Cincizecimii, acest lucru era posibil deoarece poporul îl putea sfida pe Isus din neștiință. El ascundea slava Sa și păstra în taină misiunea Sa mesianică. Dar la Ziua Cincizecimii, și după aceea, cînd Spiritul lui Dumnezeu se manifesta în toată plenitudinea sa prin semne și minuni, oamenii nu mai erau în necunoștință cu privire la puterea lui Dumnezeu. Acela care totuși persista în refuzul său, făcea aceasta din voită și intenționat. Acesta este socotit un păcat „de bună voie”. Un asemenea păcat este de neiertat. Num. 15,30.

Ca și în Marcu 3,28 și 29, acest păcat nu este niciodată urmarea unei curse sau a unui singur act negativ. Este atitudinea continuă și persistentă de rezistență și dușmănie. Aceasta ajunge să fie, pînă la urmă, așa cum se exprima apostolul Pavel în Ebrei 10,26: „fără jerfă de păcat”. El folosește aceeași expresie care denotă atitudinea de persistentă. Textul zice: „Căci dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai răm ne n.c. o jertfă pent u păcat”.

În Evangheliile sinoptice este arătat în mod special că dușmanii Domnului Hristos și cei neconvertiți încă, erau în primejdia de a se face vinovați de păcatul de neiertat. Un număr de citate ale Noului Testament avertizează asupra acestei primejdii. Apostolul Pavel, spre exemplu, avertizează pe credincioșii din Efes să nu înristeze pe Duhul Sfint (Efes. 4,30) pentru că El este pecetea cu care trebuia să fie pecetluit pentru ziua răscumpărării lor.

Ioan, în prima sa epistolă vorbește de asemenea despre membrii bisericii care ar putea să comită un păcat pentru care nu există iertare. Și în epistola apostolului Pavel către Ebrei, biserica este overtizată de mai multe ori despre păcatul indiferenței față de harul lui Dumnezeu, o indiferență care poate eventual conduce pe cineva pînă la apostazie.

Chiar cînta poate, în unele din aceste cazuri, să devină imposibilă. Cap. 6,4.6. Pentru acela care persistă în păcat după ce a primit cunoștința deplină a adevărului, pe unul ca acesta nu-l poate aștepta decit „o infricoșată judecată...” Ebr. 10,26.30.

Ioan în întia sa epistolă (cap. 5,16) face o distincție între cele care nu sînt păcate de moarte și cele care în mod inevitabil aduc moartea. Această distincție corespunde

întru totul cu aceea făcută în Vechiul Testament: pe de o parte este păcatul făcut din neștiință, din slăbiciune, din greșeală și pe de altă parte este păcatul făcut „de voie”, cu conștiință, din voită, intenționat. Num. 15,25-31. Omul care păcătuia de bună voie, din aroganță, fie că era iudeu sau străin, trebuia „să fie nimicit din mijlocul poporului său”. Sub legămîntul cel vechi preotul nu putea face ispășire pentru un astfel de om. Un asemenea păcat nu putea fi iertat, iar Ioan subliniază: „Nu zic să se roage pentru păcatul acela”. Compară și cuvintele care zic „nu mai rămîne nici un sacrificiu pentru el”.

Dar la ce fel de păcat s-a referit Ioan cînd a adăugat aceste cuvinte? Din contextul epistolelor sale se desprinde ideea că Ioan se referă la păcatul care aduce apostazia, anume faptul de a accepta ca drepte cuvintele unor învățători falși, printr-o neascultare voită și conștientă față de Duhul Sfint și de sfaturile pe care El le dă. Ioan avertizează că nimeni nu trebuie să se lase înșelat de astfel de spirite false după ce Duhul lui Dumnezeu i s-a descoperit atît de clar. 1 Ioan 2, 18; 7,3; 4,1.

Calvin, în comentariul său cu privire la acest text (1 Ioan 5,16) arată că păcatul de neiertat este păcatul săvîrșit împotriva Duhului Sfint. Și alți comentatori l-au urmat pe el în explicația lor. Acest păcat nu însemnează chiar acceptarea unei doctrine false, o trăire în indoială și nesiguranță, sau o părăsire totală a turmei Domnului. Ca un urmaș al lui Dumnezeu, în ciuda necredincioșilor noastre, credinciosul trebuie să rămînă în asigurarea că Dumnezeu nu-l va părăsi în așa măsură încît să-l lase la discreția lui Satana, ca să ajungă sclavul lui. Nu, păcatul de neiertat la care se referă Ioan este refuzul persistent la pocăință, rezistența de a nu se întoarce din nou la turmă. Înțoarcerea la staulul Domnului nu se referă numai la acela care a fost șters din registrul Comunității. Nu! Avertizarea solemnă se referă și la acela care este încă un membru al Comunității, chiar și la acel conducător din Biserică dar care, în inima lor au căzut de mult „de la credință”.

Cînd Ioan descrie schimbarea care se produce într-un păcătos la convertirea lui, el spune că acea persoană a trecut „la viața moarte” (1 Ioan 3,14). Un asemenea om are asigurată viața veșnică (Ioan 11,26). Dar acela care se îndepărtează de la această credință, acela care continuă să păcătuiască în ciuda clarei mărturii dată lui de Spiritul Sfint, și acela care în mod persistent refuză să se pocăiască, trece de la „viață la moarte”. Ioan face o comparație de contrast între calea spre Hristos și calea ce îndepărtează de El.

În toată epistola sa, Ioan avertizează cu putere pe memoria Comunității împotriva acestei forme de apostazie. Ce face ca apostazia să ajungă păcat de neiertat?

„Căci cei ce au fost luminați o dată, au gustat darul ceresc, s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor — și care totuși au căzut — este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit“. Ebrei 6,4-6.

Același avertisment serios împotriva apostaziei este repetat și în Ebrei 10,26-31. Aici este arătat foarte clar că o asemenea apostazie nu este chiar o flagrantă călcare a Legii, de bună voie sau din greșală, o trădare a Domnului, după toate experiențele noastre făcute cu El, ci o voită persistență, o consimțire liberă în păcătuirea noastră. Cînd un om care a primit cunoștința adevărului, care a fost făcut părtaș al Duhului Sfânt, care a experimentat bunătatea lui Dumnezeu în viața lui, apostazia, un asemenea om nu mai păcătuiește din greșală. El face acest lucru în mod deliberat și intenționat. Dar versetul 26 precizează: „dacă păcătuiți cu voia“, asta înseamnă o voită continuare în păcat, o persistență liber consimțită de păcătuire și aceasta face ca pocăința, în mod gradat și progresiv, să devină imposibilă. Procesul este gradat și imperceptibil.

Punctul crucial este presistența. Scriitorul vorbește despre situația spirituală a unor membri care au ajuns „tare de urechi“; ci ar fi trebuit să ajungă învățători, dar ei înșiși au nevoie să fie învățați cele dinții adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu; „ați ajuns acolo încît aveți nevoie de lapte în loc de hrană tare“. Ebrei 5,12-14; cap. 6, 1-3.

Indolența spirituală este semnul care arată că oamenii sînt în primejdia de a pierde legătura cu Dumnezeu. „Creștere“ înseamnă un efort constant, plin de eforturi și lupte. Apatia spirituală este un semn că cineva este în primejdie, și aceasta aduce cu sine naufragiu. 1 Tim. 1,19. Exemplul lui Imineu și Alexandru este o avertizare de ce se poate întîmpla unor membri ai Comunității care nu rămîn în credință. În mod gradat ei vor pierde fondul spiritual, chiar dacă în locul lui po te rămîne „o formă de evlavie“. Dezinteresul în creșterea zilnică în viața spirituală

poate duce, pe neobservate, la o părăsire totală, la o pierdere definitivă a legăturii cu Dumnezeu.

Refuzul de a crește spiritual, nu vrea să spună că un păcat comis după botezul nostru devine un păcat de neiertat, așa cum gindeau unii convertiți din prima biserică. Apostolul nu se referă aici la un „păcat principal“, un anume păcat. El vorbește despre refuzul persistent de a crește în cele spirituale. Cuvintele apostolului conțin o avertizare serioasă deoarece o asemenea atitudine de lenevie spirituală și indolență dovedită de unii dintre membrii Comunității noastre conduce spre „împietrirea inimii“, făcînd astfel imposibilă cîința.

Nu se mai găsește calea care să întoarcă pe un asemenea păcătos și aceasta nu din motive psihologice ci din motive strict teologice. „Incapacitatea subiectivă pentru o nouă cîință este o imposibilitate obiectivă pentru ea“. Este împlinită aici o judecată divină. Compară cu Romani 9. În mod subiectiv, incapacitatea de întoarcere, de cîință, se exprimă prin dezinteresul și apatia totală față de Hristos și actul salvării Sale. În mod obiectiv, însemnează totuși că dacă cineva persistă în trăirea vieții sale fără conducerea Duhului Sfânt, oricînd continuă să trăiască ca și cînd Dumnezeu nu l-ar mai interesa, va rămîne pînă la urmă fără Dumnezeu. Aceasta este judecata lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, în epistola lui către Romani, vorbind despre probleme asemănătoare, zise: „Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor“. Rom. 1,24.26.28. Și Spiritul Profetic prin E. G. White zice: „Cînd Spiritul lui Dumnezeu este retras în cele din urmă, nu mai rămîne nimic ceea ce Dumnezeu ar mai putea face pentru un asemenea suflet“.

Păcatul apostaziei, pentru care în final nu mai există iertare, înseamnă refuzul persistent al acelor membri ai Comunității care au primit părtașia Duhului Sfânt, care lucrează cu ei. Este continua atitudine de indiferență față de El, și o neglijență a creșterii în Spirit. Este de asemenea atitudinea de independență care poate conduce pe unii dintre membrii Comunității la lăudăroșia bogăției lor spirituale, la pretenția că toate faptele lor sînt bune și nu-și dau seama în același timp cît de săraci sînt în realitate. Pentru unii ca aceștia cale de în-

toarcere nu este — și sentința divină zice: „Am să te vărs din gura Mea“. Apoc. 3,15-17.

Hula împotriva Duhului Sfânt nu este niciodată un păcat făcut din neștiință, din greșală sau comis din cauza slăbiciunii omenești. Nu este nici un păcat care a izvorit dintr-o întîmplare sau fapte comise o singură dată, ori cît de serioase ar putea fi ele. El este rezultatul unei atitudini deliberate și persistente de dușmănie împotriva lucrării Duhului Sfânt. O asemenea atitudine se poate exprima în deplină voință, atribuind lucrarea Duhului Sfânt diavolului, „satanizînd“ astfel pe Dumnezeu însuși.

Ea poate fi exprimată printr-o rezistență continuă față de chemarea lui Dumnezeu care în ultimă instanță conduce spre păcatul de refuz deliberat de a îndeplini voința lui Dumnezeu.

Dar acest păcat poate fi de asemenea rezultatul atitudinii de indiferență a unor credincioși față de o lucrare a harului împlinită deja în ei, acea atitudine dezinteresată în lucrarea Duhului Sfânt, în care ei au fost făcuți părtași față de ei înșiși și față de salvarea altora.

Pentru un credincios care este în mod real timorat de teama de a fi comis păcatul de neiertat, un pastor poate vorbi cu siguranță și claritate scripturistică arătîndu-i că frica și teama din lăuntru sînt de fapt semne caracteristice că nu s-a făcut vinovat totuși de acest păcat. Această frică este dovada că omul n-a căzut încă într-o deliberată dușmănie sau într-un dezinteres categoric față de Spiritul lui Dumnezeu. Credincioșii care au căzut în acest păcat nu se mai întristează și nu mai sînt cuprinși de frică sau neliniște, ci arată o indiferență completă față de lucrarea Spiritului Sfânt și fac, unul după altul păcate „voite“ și „deliberate“.

Pe de altă parte pastorii trebuie să se examineze cu toată seriozitatea ca să nu ajungă ei înșiși într-o asemenea stare, și să prevină turma despre efectele păcatului contra Duhului Sfânt.

Amintiți-vă mereu cît de critic poate fi acest moment. Este vremea pentru fiecare „să ne trezim din somn“. Rom. 13,11.

Să fim cu băgare de seamă la această solie.

C. ALEXE

Pavel și Barnaba

„Toate Bisericile creștine sînt de acord că legăturile frățești, constituie o problemă majoră în viața bisericii. În cele ce urmează, vom vedea că lucrînd împreună ani de zile, cu sacrificii și renunțare de sine, lucrul acesta va îndulci asperitățile naturii noastre, și va lărgi viziunea noastră“.

De la începutul lucrării Domnului nostru Isus Hristos pe pămînt, de la continuarea ei de către apostoli, au trecut aproape douăzeci de veacuri. Noi creștinii creștinoci ai secolului XX, care avem la îndemînă un „NOU TESTAMENT“ provenind din primul secol, sîntem adesea în primejdia de a pierde din vedere elementul uman din acei ce au lucrat cu succes, în timpul bisericii primare. Trecerea anilor a adăugat apostolilor un nimb aureolat de sfințenie și pe bună dreptate, căci viața, lucrarea și rezultatul lor recunoscut de Cer îi îndreptățește la aceasta. Au fost și ei oameni supuși greșelii și ei erau sub aceeași lege a păcatului, dar ei s-au luptat „aspru“ cu ispitele care-i asaltau, la fel ca toți creștinii sinceri din toate timpurile.

Pentru a înțelege că „sfințenia“, lucrarea ei, are legătură cu viața zilnică, că ea se dovedește în lucrurile cele mici, ca și în cele mari, că sfinții... pe care i numim noi sfinți, n-au fost dintr-o altă plămădeală decît cea a noastră, că ei s-au luptat „aspru“ cu firea lor, cu păcatul din ei ca să ajungă „dacă se va putea“, nu la o „beatitudine canonică“, ci la „învierea din morți“, redăm în acest scurt studiu un eveniment din viața Bisericii Creștine din primul secol, eveniment legat de viața sfinților apostoli Pavel și Barnaba, și care aduce în scenă tocmai această problemă a relațiilor și colaborării. Aș dori să precizez — pentru cei ce aș dori să interpreteze greșit lucrul acesta — că nu se urmărește deprecierea sau întunecarea lucrării vreunui din cei doi apostoli, nici n-ar fi posibil acest lucru intrucît uriașa contribuție a lui Pavel la lucrarea Bisericii creștine din primul secol, cum și lucrarea cea puternică a lui Barnaba, nu pot fi nici măcar umbrite, ci sînt pentru totdeauna încadrate la locul cuvenit lor, în paginile Sf. Scripturi, iar pentru B'se ica noastră, în scrierile Spiritului Profetic.

În locuri diferite, în Noul Testament, sînt amintiți pastori, învățători, evangheliști, diaconi, bătrîni și apostoli. Adesea în paginile lui se întîlnesc o mulțime de pasaje care fac aluzii la „încercări și ne-zavuri“ în mijlocul slujitorilor Evangheliei.

Iată ce redă Dr. Luca în cartea Faptele Apostolilor cap. 15, 36—40. „După cîteva zile, Pavel a zis lui

Barnaba: Să ne întoarcem și să mergem pe la frații din toate cetățile în care am voit Cuvîntul Domnului, ca să vedem ce mai iac. Barnaba voia să ia cu el și pe Ioan, numit Marcu; dar Pavel socotea că nu este bine să ia cu el pe acela care îi părăsise din Pamfilia, și nu-i însoțise în lucrarea lor. Neînțelegerea aceasta a fost destul de mare, ca să-i facă să se despărțea unul de altul. Barnaba a luat cu el pe Marcu, și a plecat cu corabia la Cipru. Pavel și-a ales pe Sila, și a plecat, după ce a fost incredințat de frați în grija harului Domnului.“

La începutul acestui raport scripturistic, vedem pe cei doi apostoli făcînd planuri în vederea vizitării locurilor pe unde fuseseră în prima lor călătorie. Pe atunci, apostolul Pavel era figura dominantă în viața bisericii creștine, fiind o personalitate puternică printre conducătorii bisericii primare.

Barnaba era și el de asemenea bine cunoscut și era foarte mult respectat. Credincioșii primei bisericii creștine admirau la el comportarea lui nobilă, și mai mult decît atît, Barnaba, era un fel de consilier special al Organizației Centrale din Ierusalim. „Pe Barnaba îl numeau Jupiter, iar pe Pavel Mercur, pentru că minuia cuvîntul. Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și au trimis pe Barnaba pînă la Antiohia“. Fapte 14,12; 11,22.

Acest comitet de lucru, unde se puneau la punct detaliile unei noi călătorii, s-a ținut în Antiohia Siriei. Acest cerc restrîns de bărbați cu răspundere trebuie că s-a adunat în casa unuia dintre ei, iar Dr. Luca a notat cele ce mai tirziu le-a raportat în cartea sa despre faptele apostolilor.

Dar lucrările acestei mici întruniri au luat o turnură neprevăzută, ba chiar furtunoasă la un moment dat, și aceasta chiar de la primul punct de pe agendă, în discuție, și care era — alcătuit a grupei ce trebuia să plece spre a vizita pe frați. Despre ce era vorba? Desigur că în discuția planului era numele multor bărbați destoinici și care aveau recomandări bune... care-i favorizau. Erau de asemenea prezenți Sila și Iuda Barsaba. Ei aveau recomandări excelente, fiind niște vorbitori elocvenți, prooroci recunoscuți și minunat de bine recomandați de către biserica din Ierusalim: „Am trimis dar pe Iuda și pe Sila, care vă vor spune prin viu grai aceleași lucruri. Iuda și Sila, care și ei erau prooroci, au îndemnat pe frați și i-au întărit cu multe cuvinte“. Fapte 15,27,32. Mai era de asemenea prezent și Ioan Marcu, un tînăr slujitor care se găsea în al doilea an al activității sale.

Făcînd apel la puțină imaginație bazată pe Cuvîntul Scripturii și al relatărilor Spiritului Profetic, am putea spune că discuția s-a desfășurat cam în felul acesta:

Fratele Barnaba susține ca Ioan Marcu să fie dat lui și lui Pavel, în această călătorie. „Frate Pavel, spune el, să luăm cu noi, în lucrare, pe tînărul nostru frate Marcu. El are încă nevoie de experiență. Să-i prilejuim ocazia aceasta“. Apostolul Pavel răspunde cu o vădită amărăciune și hotărîre în glas: „Da și eu sînt de acord că fratele Marcu mai are încă nevoie de multă experiență. El trebuie să se familiarizeze mai mult cu problemele acestei lucrări. Dar... Frate Barnaba... oare ai uitat așa de repede? Marcu ne-a părăsit în Pamfilia, în timpul primei noastre călătorii“.

Auzînd lucrul acesta, Marcu, care era prezent, începu să se miște jenat în scaunul lui.

Marcu, era „o rudă apropiată a lui Barnaba“. Deci erau la mijloc legături de rudenie. „Aristarh... vă trimete sănătate. Tot așa și Marcu, vărul lui Barnaba“. Col. 4,10. Alte traduceri îl prezintă ca fiul soriei lui Barnaba, Spiritul profetic îl prezintă ca fiind o rudă a lui Barnaba.

Cu siguranță că cei de acasă au insistat pe lângă Barnaba, ca Marcu să-și continue ucenicia în lucrarea întreprinsă de apostoli. De aceea Barnaba ținu a răspunde celor spuse de bătrînul apostol: „În adevăr, drept este ceea ce spui, dar... să nu uităm că Marcu este acum mai în vîrstă și are o experiență mai mare, un orizont mai vast. El regretă din inimă faptele de slăbiciune ale trecutului. Să-i acordăm o nouă ocazie pentru a-și dovedi chemarea“.

„Frate Barnaba“, spuse hotărît Pavel, „se cade să fim serioși! Eu nu pot permite ca faptele trecutului să se mai repete. Marcu nu va merge, iar lucrul acesta este hotărît în ceea ce mă privește“.

Barnaba, „fiul mîngîrierii“ se pare că avea mai multă înțelegere în privința aceasta, și mai multă milă; dar fără îndoială că și Pavel avea dreptate în hotărîrea lui. Marcu îi părăsise într-un timp destul de important, ba chiar crucial, din lucrarea lor. Desigur că descurajînduse, s-a întors la Ierusalim, la mama lui. „Pavel și tovarășii lui au pornit cu corabia din Pafos și s-au dus la Perga în Pamfilia. Ioan (Ioan-Marcu) s-a despărțit de ei, și s-a întors la Ierusalim“. Fapte 13,13.

Barnaba privea la viitorul lui Ioan Marcu. El era în stare a privi dincolo de nestatornicia și lipsa de consecvență a acestui lucrător biblic, și să vadă în Marcu, apostolul care să preia mantia servirii, după ce el și Pavel vor plăti tributul morții. Poate că Marcu lăsa să se întrevadă ochiului cercetător al lui Barnaba — talentele latente încă, care urmau să-l facă în stare a scrie în mod minunat istoria vieții Domnului Isus, să scrie — Evanghelia după Marcu.

Apostolul Pavel avea în vedere pentru ocazia aceea faptele trecutului. De fapt, nu era pentru prima

dată cind Marcu fugea de greutate și răspundere. În Evanghelia sa, Marcu evanghelistul, ne istorisește despre cineva care, în noaptea cind Domnul Isus Hristos a fost prins în grădina Ghetsemani, acesta... a fugit. Iată cum relatează el acest episod: „După El mergea un tînăr, care n-avea pe trup decît o învelitoare de pînă de în. Au pus mîna pe el, dar el și-a lăsat învelitoarea, și a fugit...” Marcu 14,51-52.

În mod normal, autorul Evangheliilor lui Marcu este generos cu prezentarea de detalii. Totuși, în cazul acesta el trece sub tăcere numele celui în cauză. Mulți comentatori și teologi au arătat spre Marcu ca fiind cel ce lăsîndu-și învelitoarea în mîna celor ce au pus mîna pe Domnul Isus, a fugit. Este de remarcat faptul că nici unul din ceilalți evangheliști, nu au relatat cazul acesta. Singurul care-l amintește este Ioan Marcu, și desigur face lucrul acesta pentru satisfacerea sau liniștirea conștiinței sale.

După cum ne informează Spiritul Profetic, mama lui Marcu locuia în Ierusalim. Casa se învecina cu grădina Ghetsemani. Auzind că Domnul Isus a părăsit camera de sus după cina cea de taină, Ioan Marcu a putut foarte ușor să se fi sculat spre a urma pe Mîntuitorul. Poate că el anticipase evenimentul cel culminant din viața Domnului Isus, și a ținut să vadă cu ochii lui, cele ce erau gata să se înfăptuiască. Nu era un lucru neobișnuit — pe timpul acela și-n locul acela — ca oamenii să se scoale noaptea și să iasă din casă acoperiți cu pînza de pe pat.

Dar să ne întoarcem spre a urmării cele din camera de consiliu.

Iată-l pe Barnaba continuînd a pleda pentru cazul lui Marcu. El vedea ceva de valoare în Marcu, lucrătorul cu o reputație cam îndoielnică. Pavel, dimpotrivă, vedea numai nestatornicie, lucru ce totdeauna i-a displicut marelui apostol. Nici unul dintre cei doi apostoli nu era dispus să cedeze în cazul acesta. Lucrurile luată o întorsătură destul de neplăcută. Starea de spirit era foarte agitată. Marcu simțea cum singele i se grămădește în față, în timo ce raportul comportării sale anterioare era prezentat în public. Lamele unei perechi de foarfeci sînt tari și puternice și totuși cînd se întîlnesc — în închiderea lor — nu-și fac nici un rău una alteia; ele se salută reciproc cu o mutuală ascuțime. Dar vai de lucrul acela care este prins între ele. Marcu trebuie că s-a simțit rănit și jenat. Oamenii, chiar și cei buni, pot uneori rîni cu vorbele lor spuse în împrejurări de acestea. Nu avem nicăieri, nici un cuvînt care să ne sugereze ideea că Marcu ar fi spus sau făcut ceva. Raportele strălucite de mai tîrziu, ne îndreptătesc a trage concluzia că el a primit, cu ocazia aceasta, o lecție care i-a fost de folos în tot restul vieții și lucrării sale.

Dar, un lucru vrednic de subliniat este faptul că în cadrul acestor discuții, s-a vorbit deschis. Atît Pa-

vel cît și Barnaba au luat cuvîntul. Cu siguranță că și alți bărbați dintre cei prezenți au vorbit cu privire la problema în cauză, expunîndu-și punctele lor de vedere. În cele din urmă, apostolul Pavel care avea un cuvînt greu de spus hotărî: „Acest băiat...” — „al mamei!” — nestatornic din punct de vedere al lucrării încredințate, nu va merge cu mine. Dacă vreai... tu îl poți lua. Mie dați-mi-l pe Sila”. Iar cititorul acestui episod din Faptele Apostolilor, pe bună dreptate se poate întreba dacă ei mai erau pregătiți pentru rugăciune, pentru binecuvîntare, și dacă au mai putut face acest lucru. Raportul Scripturii ne spune că: „Barnaba a luat cu el pe Marcu, și a plecat cu corabia la Cipru”. Fapte 15,39. După aceea... „Pavel și-a ales pe Sila și a plecat, după ce a fost încredințat de frați în grija harului Domnului”. Vers. 40.

Este bine pentru noi, ca împreună lucrători pe tărîmul cel spiritual al Evangheliilor, să avem sincere considerațiuni unii față de ceilalți; să ne uităm înapoi la a-celălucînd din viața și experiența noastră spirituală, care ne-au făcut ceea ce sîntem; să privim înainte — în viitor — și să prindem în geana ochiului viziunea mai strălucită, a viitorului, a celor împreună lucrători cu noi, a lucrărilor din jurul nostru, decît sîntem dispuși a admite și vedea la... prima vedere.

Cu siguranță că Marcu avea nevoie să mai crească. Dar și Pavel, marele apostol Pavel, și el trebuia să crească, să ajungă la considerațiuni mai generoase, mai largi, față de lucrătorul său. În timp ce lucrătorului Marcu îi lipseau caracteristicile omului matur, bătrînul și încercatul lucrător — Pavel — avea nevoie să fie mai blind, mai înțelegător. Aceste două caracteristici sînt esențiale, vitale chiar, spre a înțelege comportarea umană.

De fapt, apostolul Pavel era produsul — destul de complex — al timpului și experienței sale. Vastitatea lucrării întreprinse de el, greutățile și experiențele sale l-au modelat. Problemele cărora a trebuit să le facă față în slujba Evangheliilor lui Hristos au modelat în el omul datoriei, omul care era îndreptățit să ceară de la colegii și lucrătorii săi o comportare pe măsura comportării lui, și rezultatele pline de succes, fără să fie nevoie să-și ceară seuze, atunci cînd se pare că și-a spus cuvîntul, cu o mică doză de menajament.

După acest deosebit de tumultuos comitet, apostolul neamurilor a întreprins multe călătorii în Antiohia. Lucrarea și chemarea sa l-a purtat pretutindeni, pînă în „casa Cezarului”.

Dar aici, în Roma, bătrînul apostol se apropia de sfîrșitul vieții și lucrării sale. Ceruse să fie judecat de Cezar, și acum aștepta să apară în fața lui Nero, dementul de pe scaunul Cezarilor. Mulți dintre lucrătorii lui au dat uitării pe bătrînul apostol. Acum, acesta, în singurătatea lui, căuta pe cineva căruia să-l încredințeze continuarea

lucrării începută de el prin chemare divină. În cele din urmă se hotărî. Luînd în mîna pînă cu care scrisese atîtea cuvinte frumoase și de îmbărbătare Bisericilor, îi scrisese lui Timotei, cerîndu-i să-l viziteze la Roma, înainte ca verdictul Cezarului să fie cunoscut și adus la îndeplinire. Iată cum se exprimă acesta: „Caută de vino curînd la mine, căci Dima... ne-a părăsit, și a plecat la Tesalonic. Cresceu s-a dus în Galatia, Tit în Dalmația”. După ce completează lista, apostolul adaugă ceva... „Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu, și adu-l cu tine; căci el îmi este de folos pentru slujbă”. 2 Tim. 4,9-11. Cu alte cuvinte încercatul apostol ar dori să spună lucruri ce cloceteau în inima lui... „Eu... eu cred în el. Am încredere în comportarea lui. El s-a dovedit a fi un bun lucrător. Da...”, adu-l împreună cu tine”. Marele apostol al neamurilor, Sfîntul Apostol Pavel, vedea acum pe Ioan Marcu cu alți... ochi, și lucrul acesta acum cînd chiar el se apropia de apusul vieții și lucrării sale.

Cu siguranță că după întimplarea din Antiohia Siriei, apostolul a urmărit evoluția lucrării și formării lui Marcu și nu odată a simțit ca „un țepuș” în inima sa cele petrecute atunci. Ar fi dorit să revină asupra atitudinii de atunci. Dorea și căuta prilejul. Și acum nu-l mai putea amina. Simțea că lucrarea lui s-a terminat. Trebuia să restabilească — pentru Biserică — pe Marcu. „Adu-l cu tine; căci îmi este de folos pentru slujbă”. Ce sublimă atitudine, ce noblețe de caracter la marele bărbat. Cît avem noi de învățat din faptul acesta.

Iată-l pe Timotei — fiul spiritual al bătrînului apostol — citînd și recitînd slovele lui Pavel. Prin sîta deasă a ochilor, rubinele fierbinți ale lacrimilor se ro togoaleu nestăvilite pe povîrnișurile reci ale obrazilor. Cît de minunat lucrează iubirea. Cît de radicală este schimbarea lucrată de Duhul lui Dumnezeu. Timotei, care regretase din toată inima cele ce au avut loc, trebuia acum să fie cel ce da glas frămîntărilor sufletești ale lui Pavel care în îndea punct-a frățescă între mae tru și ucenic. Pavel fusese drept, deschis, hotărît. Marcu fusese slab. Pavel fusese îndrîjit, de neînduplecat; Marcu fusese dezertor de la datorie. Acum, toate au fost uitate. „Adu-l pe Marcu cu tine”. Vreau să fie lingă mine în ultimele mele clipe. Vreau să se șteargă cele din trecut. „Îmi este de folos pentru lucrare”. „Caută de vino curînd la mine. Sper că Marcu va sosi la timp aici”.

Ce schimbare! Timotei era plin de bucurie pentru clipele fericite ce le trăia și profund îndurerat pentru că simțea că sosise timpul să se despartă de iubitul său Mae-

Urmare la pag. 9

EXPERIENȚA CREȘTINĂ

In viața de credință se ivesc foarte adesea probleme, unele chiar foarte complexe iar credinciosul este asaltat de multe și din partea celui rău. De aceea apostolul Pavel, plin de multă experiență în această privință, sfătuiește pe credincioși ca pe deasupra tuturor problemelor complicate să predominie credința. Credința este o puternică încredințare în lucrurile nădăjduite; pînă a ea tu credincioșii din vechime, au căpătat o bună mărturie. Dacă cineva nădăjduiește să aibă o biruință în viața de credință atunci cînd este asaltat de necazuri, suferințe și ispite, aceasta nu poate s-o facă decît numai prin credință.

Nu ne putem însă aștepta la biruință, dacă noi vom teoretiza numai credința. Trebuie să punem în practică ceea ce credem, adică să și trăim în viața de toate zilele cele ce învățăm. Apostolul Iacob zice: „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mîntuiască?” Iacob 2,14. Sau, poate oare credința aceasta ca să-l salveze, să-i aducă biruință asupra ispitelor, păcatelor, a firii lui? În necazuri sau în suferință îl poate veni oare în ajutor? Nu, categoric nu! Credința fără faptă este moartă în ea însăși. Iacob 2,17. Tot așa stau lucrurile și cu cel care nu are o credință puternică, biruitoare.

În scopul acesta Domnul Isus Hristos a dat următoarele îndemnuri: „Mijlocul să vă fie încins, și făcliiile aprinse... cine este isprăvnicul acela credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpînul său peste ceata slugilor sale ca să le dea hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela, pe care stăpînul la venirea Lui, îl va găsi făcînd așa”. Luca 12,35-42,43. Cu alte cuvinte, ferice de acela care se va lupta să aibă o credință biruitoare. Căci Cuvîntul spune: „Fără credință este cu neputință să fii plăcut lui Dumnezeu”.

Experiențele iudeilor din vechime, ne stau în față puternic. În timpul robiei lor se constată că bunul Dumnezeu nu-i părăsise, nu-i uitase, strigătul lor fiind auzit de El. Raportul Sfințelor Scripturi ne spune că Dumnezeu i-a salvat cu braț puternic. Cînd au plecat către Canaan, ajungînd la mare, în față avînd apa, iar în spate pe Faraon cu trupele lui, cu moartea în față și în spate, omenеște nu ar fi fost chip de scăpare.

Dumnezeu însă a intervenit la timp pentru a-i salva. El a spus lui Moise: „Spune copiilor lui Israel să pornească înainte. Tu ri-

dică-ți toiagul, întinde-ți mina spre mare, și despice-o; și copiii lui Israel vor trece prin mare ca pe uscat. Israel a văzut mîna puternică (a lui Dumnezeu), s-a temut de Domnul, și a crezut în El și în robul Său Moise”. Exod 14,15,31. Acesta a fost rezultatul marelui și glorios al unei credințe vii și puternice dovedită de Izraeliți într-o situație de grea cercare.

Încă un exemplu vrednic de admirat și de urmat este Iov, care a trecut prin multe necazuri și suferințe, totuși nu s-a descurajat, ba a dovedit o credință mare și puternică în bunul Dumnezeu, spunînd cuvintele următoare: „Oh! aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aș vrea să fie săpate cu un pîrboi și cu plumb în stîncă pe vecie... Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pămînt. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia. Sufletul meu tinjește de dorul acesta înăuntrul meu”. Iov 19, 23—27.

Rămînînd credincios lui Dumnezeu, Iov a putut cîștiga biruința în toate cercările și asupra tuturor ispitelor care au venit peste el. Pentru Iov ceea ce a fost mai scump, a fost credința lui nestrămutată în Dumnezeul cel adevărat și puternic. Ca drept răsplată a acestei credințe, raportul Sfințelor Scripturi spune că: „Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început... Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decît tot ce avusese. A mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani... și a murit sötul de zile”. Iov. 42, 16—17. Iată o răsplată meritată în urma credinței biruitoare, răsplată primită aici pe pămînt, și cu simțanță, răsplata viitoare a înmărmăției lui Dumnezeu așa cum credea el că va vedea pe iubitul lui Răscumpărător.

Experiența lui Petru cu ocazia mareașii sale pe apă la Domnul, ar trebui să ne determine s-o luăm în serios cu credința noastră. „Putin credinciosule”, i-a zis Domnul, pentru ce te-ai îndoit? Matei 14,31. Dacă n-ar fi pătruns în inima lui Petru mîndria și pe altă parte îndoiala, nu ar fi avut un rezultat rușinos. Credința în Domnul Hristos l-ar fi făcut să aibă biruință în inițiativa pe care o luase de a merge la Domnul pe apă și a călca valurile cu picioarele.

Necazurile, greutățile și ispitele vor fi călcate cu ușurință. David spune: „Chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării... Chiar

dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău căci Tu ești cu mine”. Ps. 23,4.

Credința ne mai aduce bucurie și pace în sufletele noastre, căci în privința aceasta, Cuvîntul Sfînt spune prin apostolul Pavel: „De aceea prea iubitorilor și mult doritorilor mei frați, bucuria și cununa mea, rămîneți astfel tari în Domnul, prea iubitorilor!... Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu vă va păzi inimile și gîndurile în Hristos Isus”. Filip. 4,1-6,7. Această încredere în Dumnezeu este necesară atunci cînd înălțăm rugăciunile noastre către curțile cerești, pentru că în felul acesta viața noastră se transformă în chip minunat. Ea ridică pe credincios deasupra oricărui griji și necazuri. Ea aduce în viață pace și bucurie.

N. PASCU

PAVEL și BARNABA

Continuare de la pag. 8

stru Pavel. De aceea îndeplini cu bucurie și neîntîrziere dorințele apostolului.

Cît de mult se schimbă caracterul nostru sub lucrarea modelatoare a anilor de slujire dezinteresată și neegoistă — cu sacrificiu de sine..., și cît de puternică este viziunea experiențelor din acești ani, care lărgesc orizontul vederilor noastre. Slujirea noastră trebuie să lucreze la schimbarea și înobilarea propriei noastre vieți, a propriei noastre înțelegeri a lucrurilor și să deschidă un orizont larg viziunii noastre.

Și nu este oare acesta unul din lucrurile de care are nevoie orice lucrător sincer al Evangheliei lui Hristos?

D. POPA

ENOH, ȘI CREDINȚA LUI

Din șirul bărbaților credinței, al celor ce au făcut din umblarea lor o bucurie pentru ei și pentru semenii lor în mijlocul cărora au trăit și în vremea în care și-au purtat pașii pe pământ, apare o figură unică în strălucirea ei: Enoh.

Despre acest al șaptelea patriarh de la Adam, raportul biblic nu amintește decât câteva cuvinte: „Enoh a ținut pasul cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu” (Gen. 5,24), însă cât de mult cuprinzătoare și grăitoare sînt ele.

Născut în jurul anului 3382 în. Hr., deci pe la 622 ani de la creație, Enoh apucă să trăiască împreună cu Adam 308 ani, timp în care putu afla întreaga istorie a căderii omului dar și a marelui plan al mîntuirii descoperit personal de Dumnezeu lui Adam în grădina Edenului.

Asupra lui Enoh, mai mult decît asupra oricui dinainte de el, și chiar și după el, cit mai trăi Adam, dezvăluirile pe care acesta i le făcu în ce privește caracterul lui Dumnezeu, luminarea pe care i-o aduse minții lui în ce privește felul cum Dumnezeu însuși înțelege a trăi cineva o viață care sî-i fie plăcută, jalona ră umblarea pe pământ a lui Enoh în viziunea strălucitoare a crucii de pe Golgota pe care o vede acum peste mii de ani, aducătoare de mîntuire prin jertfa Domnului Hristos.

Și în lumina Golgotei și a învățăturilor primite chiar de pe buzele lui Adam, cel care avusese ocazia să fie învățat de însuși Dumnezeu, Enoh se hotărî a ține pasul cu Dumnezeu, lucru ce-l făcu timp de 365 de ani: și urmarea fu că în anul 3017 în Hr. deci la 987 ani de la creație, fu luat la cer.

Foste adevărat că luarea la cer s-a săvîrșit într-o zi, însă această zi a fost lucrată timp de ani în șir, zi de zi.

„În mijlocul unei vieți de muncă intensă, Enoh neîntrerupt își păstră legătura cu Dumnezeu. Cu cît erau mai mari și mai urzente activitățile lui, cu atît mai conștin și mai arzătoare erau relațiile sale. Comunicînd în felul acesta cu Dumnezeu, Enoh ajunse ca din ce în ce mai mult să reflecteze chipul divin. Fața lui strălucea de o lumină sfîntă, însăși lumina ce strălucea ne făcu lui Isus. Cînd se înorzea de la comuniuni divine, cei din jur priveau incremenți întipărirea cerului pe chipul său”.

Viața pe care o duse Enoh, și care avu ca sfîrșit al ei luarea la cer, nu a fost o viață de trîndăveală și

de huzur, ci de muncă intensă, care prînsă în strînsa comunitate cu Dumnezeu răspîndea în jur lumină cerească; comunicarea sa cu Dumnezeu, ținerea pas cu El, aducînd să reflecteze pe chipul lui Enoh chipul divin, însăși lumina ce strălucea pe fața lui Isus.

Este cazul să ne întrebăm fiecare dintre noi: Ce oglîndește felul nostru de viață? Se transpune și în noi lumina cerească? Ca urmare a umblării noastre în activitățile intense ale vieții cîrmim noi cărări drepte cu picioarele noastre, cărări luminoase pe care alții să abă plăcere să pășească?

Oare, din legăturile noastre cu Cerul se cunoaște întipărirea Dumnezeirii pe chipul nostru?

După întîlnirile noastre laolaltă cu Dumnezeu, văd cei din preajma noastră, în noi, niște oameni schimbați, inobilați, pe al căror chip și a căror maniere de a fi să reflecteze însuși chipul și caracterul Domnului Hristos, sau doar niște inversunați și dirzi doctrinari și dogmatici, ce lor și altora înnoarează și îngreunează viața prin a lor ferecătuiri?

Nici Enoh și nici Moise mai tîrziu, nu au făcut caz de sfîntirea lor, însă apropierea lor de Dumnezeu, trăirea lor în apropierea Lui, a fost un fapt constatat de cei cu care venîră în leacătura, din chipul, vorba și purtarea lor, cu toții înțelegînd fără tăgădă că trăiau cu Dumnezeu.

Enoh s-a identificat întru totul cu Dumnezeu, contopînd voința sa cu a Lui, năzuințele Lui alcătuiind cele ale sale, și acest fapt îl transpuse în viață. „Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?” Amos 3,2.

Cuvîntul inspirației scoate în evidență cele potru laturii ale dezvăluirii neprîhănirii lui Enoh, în purtarea lui ca soț, tată, prieten și cetățean, acestea rezumîndu-se de fapt la două idei, și anume: umblarea în cercul familiei și umblarea socială a lui Enoh.

Nu se amintește aci nimic despre păzirea zilei de odihnă a Sîmbetei, nu se face caz de felul de umblare a lui Enoh în ce privește sfîntirea acestei zile sau păzirea celorlalte porunci. Negresit ca unul care a ținut pasul cu Dumnezeu, a ținut toate poruncile Lui și deci și Sabatul, însă această păzire a poruncilor Inspirației o concretizează, o prezintă practic, transpusă în viața de familie și viața socială.

Potrivit raportului inspirat, Enoh născu fii și fiice în cursul excepționalei sale vieți de pioșie. Aci avem netăgăduita dovadă că starea matrimonială este în acord cu cea mai strictă viață de sfîntenie.

Recomandația pe care o face Inspirația lui Enoh, prezentîndu-l ca cel care „a ținut pasul cu Dumnezeu” ar trebui să alcătuiască gîndul călduzitor și al nostru în viață, nici de a rămîne în urmă dar nici de a lua-o înaintea lui Dumnezeu, impunîndu-ne și impunînd și altora ceva ce Dumnezeu nu a cerut sau nu mai cere.

Ținînd pasul cu Dumnezeu, Enoh a putut face ca viața sa din familie cum și legăturile sale cu oamenii să alcătuiască o atmosferă fericită, înmiresmată de parfumul aprobării cerești.

Faptul că în compartimentarea vieții neprîhănite a lui Enoh, Inspirația așează în prim plan atitudinea lui ca soț, urată cu priosință ca un ro'ator, împîdnitor în balanța cerului îl joacă felul vieții noastre intime în familie, în comportarea ca soț. Aci, în această poziție, sîntem ceea ce de fapt sîntem, indiferent de strălucirea unei mantii de Sinear cu care ne-am învîlul în alt loc; această mantie rămînd ceva de împrumut, ba mai mult, de furat, ce nu este al nostru.

„Legătura familială este cea mai strînsă, cea mai duiosă și cea mai sfîntă din cîte există pe pămînt. Scopul ei a fost de a fi o binecuvîntare pentru omenire. Și ea este cu adevărat o binecuvîntare ori unde se pășește cu înțelepciune în legămîntul căsătoriei, în temere de Dumnezeu și cu respectul cuvenit pentru răspunderile ei”.

Cu viziunea celor povestite de Adam în ce privește simțimintele lui față de Eva, de care fu legat cu o dragoste atît de profundă încît preferă să-i împărtășească soarta spre a-i fi alături, de ajutor în cursul vieții, Enoh transpuse în atitudinea față de soția lui gîndurile și simțimintele lui Adam, lăsîndu-ne o pildă vrednică de urmat, prin cele ce aceluși cuvînt al Inspirației ne dezvăluie ca o umblare cu Dumnezeu în poziția de soț.

Vorbînd despre nevasta pricepută, care este un dar de la Dumnezeu și un har de la El față de soț, Solomon arată ce se cuvine a face acesta. Vîzînd toată hărnicia și înțelepciunea soției, nu trebuie să precupeștie cuvintele de laudă la adresa ei. „Fiii ei se scoală și o numesc fericită, bărbatul ei se scoală și-i aduce laude zîcînd: Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate”. Prov. 19,14; 31,20.

Iacob își immortaliză dragostea față de soția sa Rahela, dînd ultimului fiu al lor numele de Be-

niamin, nume în care concretizează stîmă și aprecierea sa de soț: „Fiul dreptei”.

Și Inspirația continuă prin cuvintele:

„Tu ca soț, fii bun, răbdător și îngăduitor. Amintește-ți că soția te-a acceptat să-i fii soț, nu ca să domnești peste ea, ci ca să o ajuți. Nu fii niciodată impunător și dictatorial. Nu-ți exercita puterea voinei tale neclătinate spre a-ți silii soția să facă așa cum dorești tu. Amintește-ți că ea are o voință și că și ea poate ar dori la fel de mult să meargă pe drumul ei după cum dorești tu pe al tău. Mai amintește-ți că tu ai avantajul unei experiențe mai bogate. Fii atent și curtenitor. Înțelepciunea care vine de sus, este întii curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plîm de îndurare și de roduri bune”. Iacob 3,17.

„Continuați cu cele dinții atenții. Îmbărbățiți-vă pe torte ale unui pe al u' să lu tați lupți vieții. Luați-vă timp să cercetați cum puteți spori fericirea unui altuia. Să se dea pe față îngăduință între voi. Atunci căsătoria în loc de a fi sferșitul iubirii, va fi numai un slab început al ei”.

„Pe calea cea obositoare a vieții, soțul să meargă încet, atîta cît este în stare să suporte tovarărsul său de drum. În mijlocul lăcomiei nepotolite după bogăție și putere, el să învețe a-și încetini pasul, și să sprijine pe acela care este chemat să meargă lîngă sine”.

„Soțul să ajute cu multă simpatie și cu o dragoste continuă pe soția sa. Dacă el vrea ca să mențină voioșia și bucuria ei, astfel încît să fie ca și lumina soarelui în casă, atunci să caute a-i ajuta să-și poarte sarcinile. Bunătatea și iubirea curtenitoare, vor fi pentru ea o încurajare prețioasă, și fericirea pe care el o împărtășește va aduce bucurie și pace propriei sale inimii”.

Alături de umblarea cu Dumnezeu ca soț, Inspirația spune că Enoh și-a lucrat neprihănirea și în cealaltă calitate, tot familia, și anume de tată, din nou accentuând însemnătatea trăirii vieții de credință practic. Concretizarea pășirii lui Enoh cu Dumnezeu Inspirația o face și aici nu vorbind și exemplificînd zelul lui în păzirea Sabatului, deși neîndoios că acest lucru era clar pentru el. Nu acesta era punctul de seamă, ci cum se înmăcă o susținere cu îndeplinirea îndatoririlor vieții, ca soț și apoi ca tată, și cum se poate lucra neprihănirea fiind seamă de aceste lucruri.

„După nașterea primului său fiu, Enoh atînce o experiență mai superioară: el atînce într-o mai apropiată legătură cu Dumnezeu și își dădu și mai ne deplin seama de obligațiile și răspunderile sale ca fiu al lui Dumnezeu, văzînd iubirea copilului pentru tatăl său și încrederea lui simlă în ocrotirea lui”. Și lucrul acesta îl denotă și mai clar pe măsura îmbogățirii familiei cu fii și fice.

Este demn de notat că Inspirația evidențiază faptul că după nașterea lui Metusalah, și negreșit și mai mult după a celorlalți copii, Enoh își dădu seama că față de fiecare dintre ei, odată cu venirea în familia lui, el are obligații și răspunderi, privirea lor iubitoare față de el așteptînd din partea sa ca tată ocrotire și îndrumare multilaterală în viața în care pășeau, pregătindu-i cit mai bine pentru ea.

În urmărirea gîndului asupra felului cum Enoh, omul care a pășit cu Dumnezeu, s-a achitat de răspunderea sa de tată, cuvîntul Inspirației ne va fi de un real folos.

LABOREMUS

Lasă flecăria, gluma;
Nu-i timp pentru ele-acuma.

Vremile de azi, solemne,
La altceva vor să-ndemne.

Muncă, cinste și veghere;
Iată, azi, ce ni se cere.

Holdele cînd le vezi coapte,
Vara, zi să faci din noapte.

Cum vrei să primești
răsplata
Dacă lucrul tău nu-i gata?

Viei paznic bun să-i fii,
Altfel fără rod rămii,

Căci viclene vulpișoare
Vor să strice via-n floare;

Dar tu treaz, la pîndă stînd,
Cată să le-alungi curînd.

Cel ce-ți dete-n seamă via,
Arătîndu-și mărăția,

Negreșit veni-va iară
Socoteală ca să-ți ceară.

Tu deci, muriri năzutește
Binele de-l făptuiește.

Si, asemenea lui Christ,
Fii de-a pururi altruist.

Ort de-i rău, ort de e bine
Nu te gîndi doar la tine;

Ară, sereră cu spor
Spre folosul tuturor.

Vorba sfîntă: OMENIE
Dragă ne-ncetat să-ți fie;

Nici un lucru, greu nu-ti
pară

Cînd țî-l cere scumpa țară.
Răul să-l înfrunți, fii oata,
De vrei să primești răsplata

Lasă flecăria, aluma;
Nu-i timp pentru ele-acuma.

I. BĂTRINA-VOIEVODENI

„Tatăl ar trebui să impună familiei lui virtuți mai tari, — energia, integritatea, cinstea, răbdarea, curajul, sirguința și îndeminarea de a fi de folos practic. Iar ceea ce cere de la copiii săi trebuie să trăiască el însuși, ilustrînd virtuțile cu însăși purtarea lui”.

Cînd Inspirația afirmă că în pășirea cu Dumnezeu, Enoh s-a achitat întru totul și în modul cel mai fericit de răspunderea sa de tată, înseamnă că în fața copiilor săi el a înfățișat exemplul trăit și verificat de cei din familie cît și de cei din afară al virtuții, moralei, sirguinței, destoiniciei și a tuturor celorlalte atribute alese.

„Tatăl trebuie să facă partea sa în ce privește fericirea căminului. Oricare ar fi grijile și necazurile sale în afaceri, acestea nu trebuie lăste să umbrească familia sa; el trebuie să intre în casă cu zîmbete și cuvinte plăcute”.

„Tatăl care este ursuz, egoist și poruncitor, nu este fericit doar pentru sine, ci el aruncă tristețe și asupra tuturor celor care compun familia sa; El își va culege rezultatul văzînd pe soția sa disperată și bolnăvicioasă, iar pe copiii săi mînjîți cu propria sa fire neînbutoare”.

Asupra tatălui în primul rînd avasă răspunderea de a asigura viitorul copiilor lui, destoinicindu-i în diferite activități, ca astfel să li se pună un temel bun în vederea unei vieți a lor de mai tîrziu cît mai fericite și mai prospere spre a putea urma trontele cele mai înalte ale dezvoltării lor.

Despre Enoh ni se spune că „a fost un bărbat cu o minte puternică și nespus de cultivată”.

Sănturile arheologice cu scos la iveală culturi foarte înaintate ale unor popoare peste care pîturii groase de pîmînt le dăduse uitării. Accentuarea că Enoh, omul care a trăit o viață atît de neprihănită încît n-a văzut moartea, a avut o minte „nospus de cultivată”, evidențiază că dezvoltarea intelectuală nu împietea cu nimic neprihănirea și că de-itur Enoh a fost omul lui Dumnezeu care a căutat să se achite față de copiii săi și de răspunderea de a le da o cultură cît mai înaltă.

Enoh era conștient de faptul că fiii și ficele lui au dreptul ca în viața lor de mai tîrziu să se bucură de tot ce ar fi putut aduna mai mult și mai bine. Asupra lui ca tată stătea răspunderea pătrii cu scumnatate a acestor drepturi în integritatea lor; nefăcîndu-se vinovat de răpirea nici unuia dintre ele.

Fantul că se stărnire a ni se spune că „Enoh a fost un bărbat cu o minte puternică și nespus de cultivată”, impune logica că Enoh a pășit și drepturile copiilor săi la educație.

„Ți-ai fcut copiii de drepturile lor, prin aceea că nu te-ai interesat de educația lor”, atrage atenția cuvîntul Inspirației fiedărui dintre noi care ne pretindem o umblare cu Dumnezeu.

Să fim cu grijă și atenție ca nu cumva sub o pretenție de neprihănire să se ascundă un egoism, o dorință de a ne păstra copiii lângă noi zicând „ca să ne ajute”, dar în definitiv făcându-i robii noștri și menținându-i într-o stare de înrobire învățată într-un voal de aparență sfințire a noastră și dorință de sfințire a lor.

Nimeni nu-și poate și nu trebuie să-și ia asupra-și răspunderea jefuirii copiilor de dreptul lor la educație, insistă Inspirația divină; sub o formă sau alta, invocând un motiv sau altul am putea determina pe copii a nu-și atinge cel mai înalt nivel cultural, în vreme ce în zilele noastre și la noi în țară, lucrul acesta este pus la îndemână oricui.

Sînt anumite drepturi pe care copiii noștri și le vor reclama cîndva și care dacă nu le-am păstrat cu scumpătate ca un bun al lor, nu li le vom mai putea da. Cînd copiii ne sînt mici, aceste drepturi ale lor sînt în mina noastră, însă trebuie să fim conștienți că nu sînt ale noastre ci ale lor; noi sînt mîniște ocotitori ai fructificării în ani a acestor drepturi, și aceasta absolut în interesul lor.

Nimănui să nu i se potrivească oșînda adresată de Inspirația divină: „Ți-ai jefuit copiii prin aceea că nu te-ai interesat de educația lor”.

O idee cu totul greșită și-a făcut loc în rîndurile unor credincioși, și anume că educația școlară nu este necesară, și că ceea ce conținează în umblarea creștină este simpla credință în Dumnezeu.

Dacă a fost însă un om care a trăit vreodată pe pămînt și care să fi dus o viață intru totul neprihănită, în sfințenie, și care să fi primit deplină aprobare a lui Dumnezeu, atunci acesta a fost Enoh; și totuși desigur el ni se spune că a fost „nespus de cultivat”. Pentru Enoh, urcarea pe cea mai înaltă treaptă a neprihănită nu a însemnat cituși de puțin un motiv sau o scuză de a rămîne în ignoranță, de a nu se cultiva; ori, tocmai lucrul acesta vrea să-l scoată în evidență Inspirația care aducea înăd:

„Dacă părinții și-ar da seama că Dumnezeu a pus asupra lor solemnă datorie de a-și educa copiii să fie de folos în această viață; dacă ei vor împodobi templul din lăuntrul sufletelor băieților și fițelor lor pentru viața veșnică, am vedea o mare schimbare spre bine”.

Și acest mare adevăr Inspirația divină îl face și mai clar în cuvinte, care, desigur în început ar părea o scuză totuși ele nu sînt altceva decît o acuzare adusă de Spiritul Profetic a celor care jefuiesc pe copiii lor de dreptul educației școlare.

Deci, dacă stăruim cu tot dîndul a da o educație religioasă copiilor, nu uita că aceași măsură de stăruință trebuie să domni și în ce privește educarea școlară. Dacă să subjuogăm pe copil unei păreri greșite a ta și să-l jefuiești

de dreptul lui la educația școlară? Nu uita că ce i-ai furat tu în anul copilăriei și al tineretii, nu-i vei mai putea reda, nicînd. Și de ce să te încarci cu povara nepregătirii copiilor tăi a înfrunta cu bine cerințele unei lumi civilizate și a culturii în care trăim azi? De ce să le pregătești cu mîna ta un drum al înfrîngerii sau o piedică în înaintarea lor în anii de mai tîrziu?

„Mințile copiilor sînt averse, și dacă nu sînt prinse de munca fizică sau ocupate cu învățătura, vor fi expuse influențelor rele. Părinții fac un păcat dacă lasă pe copiii lor să se afunde tot mai mult în ignoranță. Ei ar trebui să le procure cărți folositoare și interesante, și să-i învețe să abăa ore de muncă fizică și ore consacrate învățăturii și cititului. Părinții trebuie să caute să ridice nivelul intelectual al copiilor lor și să dezvolte facultățile lor mintale. Lăsată în voia ei, necultivată, mințile în genere rămîne la un nivel jos, este senzuală și decăzută. Satana își folosește ocaziile și dă el educație minților lenese”.

Este un gînd pe care Satana îl strecoară în mințile credincioșilor, gînd pe care-l învăluie în cea mai mare strălucire, și anume de a rămîne într-o cită mai mare și mai completă stare de pipernicire intelectuală.

„Puterile minții sînt susceptibile celei mai înalte cultivări. Datoria mamei este să-și cultive mințile și să-și păstreze inimile curate. Ar trebui să folosească fiecare posibilitate ce le sînt la îndemînă pentru a se dezvolta intelectual și moral, spre a putea fi calificată să dezvolte mințile copiilor lor”.

Și ca o urmare firească a umblării în neprihănire a lui Enoh ca soț și tată, în viața intimă, familială a sa, Inspirația prezintă comportarea lui Enoh ca prieten, ca om în societate.

Nerupt de lume, nedesinteresat de problemele semenilor săi, Enoh ne stă ca o pildă și în comportarea în această privință. „Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu nu a constat doar în contemplarea lui Dumnezeu ci și din activă slujire în folosul semenilor săi”.

Cuvîntul inspirat ni-l prezintă pe Enoh ca prieten al celor din vremea lui, ca unul gata să întindă oricui și oricînd o mînă de ajutorare, de colaborare, de susținere, de înfăcîrire. Căci „nimînt nu poate zice că tubeste nespus pe Dumnezeu și pe semenii lui ca pe el însuși, și în același timp să dovedească o răceală ca și ghețarii. Unul ca acesta nu numai că jefuiește pe Dumnezeu de iubirea ce l se cuvine, dar în același timp jefuiește și pe semenii lui. Iubirea este o plantă din răsădnică cerească, și ea trebuie ocrotită și înrijită. Inimile pline de simțire aleasă, cuvintele sincere și pline de iubire vor face familiile fericite, și vor exercita o influență înălțătoare asupra tuturor celor care intră în sfera influenței lor”.

Prieten al celor care știu să facă din realizările strădaniilor în viață un succes, căci Enoh a fost omul activităților multiple, el a știut să facă din prietenia cu semenii săi un imbold spre tot ce e mai frumos și mai bine în năzuințele lor.

Enoh a privit pe semenii săi prin ochiul iubitor de prieten, căci „cei plini de rîvnă la lucrul lor, nu au timp să se fiină de greșelile al'ora, ci vād cît mai puțin cu puțină greșelile și scăderile lor”. Prietenia dovedită de Enoh a știut să ridice, să innobileze pe cei din preajma sa, învăluind activitățile vieții pămîntești într-o atmosferă de fericire și binecuvîntare cerească.

Dar neprihăntrea lui Enoh, pășirea lui cu Dumnezeu, s-a vādît și ca cetățean.

Și cînd cuvîntul Inspirației precizează că Enoh a umblat cu Dumnezeu și ca cetățean, înseamnă că el, credinciosul prin excelență al lui Dumnezeu, recunoștea cîrmuirea omenească drept o orînduire divină, și propovăduia ascultarea de ea drept o datorie sacră în legitima ei sferă”.

Și spre a atinge și noi treapta la care ajunsese Enoh în această privință, Inspirația divină ne spune:

„Fiți supuși oricărei stăpîniri omenești, pentru Domnul; atît împăratului, ca înalt stăpînitor, cît și dregătorilor, ca unii care sînt trimiși să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine”. 1 Petru 2,13,14.

„Creștinii sînt puși să lumineze pe calea către cer. Ei trebuie să lase să se resfrîngă asupra celor din jur lumina pe care ei o primesc de la Hristos. Viața și caracterul lor trebuie să fie astfel, ca, prin ei, și alții să-și poată face o convingere justă despre Hristos”.

„Vi se cere să fiți în viața pilde ale adevărului. Fi care creștin viu va înainta zilnic în viața dumnezeiască. Înaintînd spre desăvîșire, El face zilnic experiența convertirii la Dumnezeu și această convertire nu este completată pînă ce ea nu atinge desăvîșirea caracterului creștin, o deplină pregătire în vederea ultimei atingeri desăvîșitoare a nemuririi”.

„Enoh fusese onorat cu deosebite binecuvîntări din partea lui Dumnezeu; totuși stînd în continuă comuniune cu cerul, avînd mereu înaintea sa simțămîntul măririi și desăvîșirii divine, el a fost unul dintre cei mai umili oameni. Cu cît era mai strîns legătura cu Dumnezeu, cu atît mai profund simțămîntul propriei sale slăbiciuni și nedesăvîșiri”.

În Enoh s-au împlinit cu precădere cel dintîi cuvintele ce urmau să fie spuse de Isus Hristos cu peste 3.000 de ani: „Fericite de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”. Mat. 5,8.

În Enoh s-a înfăptuit transpunerea însușirilor dumnezeirii în trup omenească.

Datoriile de soț, tată, prieten și cetățean nu au fost pentru Enoh

pedici pentru desăvîrșirea ptoșiei, ci ocazii de a dovedi frumusețea vieții lui de trăire împreună cu Dumnezeu sub multiple aspecte.

Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu nu a fost o teorie, ci în toate îndatoririle vieții, făcînd din fiecare problemă cu care era confruntat în viața zilnică, un succes.

Enoh a făcut din împlinirea datoriilor vieții: în cămin, în ocupațiile intense de toate zilele, în societate, ca cetățean, o oglindire strălucită a umblării sale cu Dumnezeu, o pricină de laudă la adresa numelui Său.

„Timp de 300 de ani Enoh căutase curăția sufletului, spre a putea fi în armonie cu cerul. 300 de ani umblase cu Dumnezeu. Zi de zi dorea o mai deplină unire; mai strînsă și tot mai strînsă devenise legătura, pînă ce Dumnezeu îl luă la Sine. El ajunsese la pragul lumii veșnice, numai un pas îl mai despărțea de țara făgăduită; și iată că porțile se deschid și el trece prin porțile cetății sfinte — primul dintre oameni care intră acolo“.

„Enoh trăi o viață așa strîns legată de Dumnezeu, încît nu-i îngădui să cadă sub puterea morții. Caracterul sfînt al acestui profet înfățișează starea de sfințenie ce trebuie atinsă de cei care vor fi răscumparați de pe pămînt (Apoc. 14,3) la a doua venire a lui Hristos... Ca și Enoh, credincioșii lui Dumnezeu vor umbla după curăția inimii și conformarea voinței Sale pînă ce vor dezuului asemănarea cu Hristos“.

„Enoh se frămîntase cu privire la cei morți. El nu putea vedea viața celui drept dincolo de mormînt. În viziune profetică Enoh fu îndrumat cu privire la moartea lui Hristos și i s-a arătat venirea Sa în slavă, însoțit de toți îngerii sfîniți, spre a răscumpara din morminte pe cei cîi Săi. El văzu pe cei răscumparați încoronați cu slavă și cinste“.

Apostolul Pavel, vorbind și el despre luarea la cer a lui Enoh face o precizare de o covârșitoare însemnătate și la care fiecare dintre noi e bine a lua aminte, accentuînd că „Enoh, înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu“.

Prin acest exemplu, apostolul Pavel lămurește și înțelesul cuvintelor sale din 1 Corinteni 15,54: „Iată vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați,

intr-o clipă, într-o clipeală din ochi“.

Apostolul voia să scoată în evidență că la venirea Domnului Isus, vor fi luați la cer încă mulți, în viață fiind, dar care vor fi atîns ca și Enoh, aci pe pămînt, neprihănirea cerută de Cer, și dovedită cu prisosință posibil de atîns.

Schimbarea despre care vorbește apostolul Pavel este „ultima atingere desăvîrșitoare a nemuririi“ pe care o vor primi atît sfinții înviați cît și cei în viață.

În privința aceasta cuvintele Inspirației divine sînt clare și concludente:

„Noi ne pregătim să întîmpinăm pe Acela care escortat de un alai de îngeri, va apare pe norii cerului să dea celui credincios și drept ultima atingere desăvîrșitoare a nemuririi. Cînd El vine, El nu urmează să ne curețe de păcatele noastre, să îndepărteze defectele din caracterele noastre, sau să ne tîmăduiască de scăderile din firea și felul nostru de a fi. Dacă este să

se facă față de noi, lucrarea aceasta va fi întru totul terminată înainte de vremea aceea. Cînd vine Domnul, cei care sînt sfinți vor rămîne sfinți. Cei care și-au păstrat trupurile și spiritele în sfințenie, în curăție și cinste, atunci vor primi ultima atingere desăvîrșitoare a nemuririi. Dar cei care sînt nedrepti, nesfinți, și minjiți, vor rămîne și pe mai departe la fel. Atunci nu se va face pentru ei nici o lucrare de înlăturare a defectelor și să li se dea caractere sfinte. Nu atunci își începe Topitorul lucrarea Sa de curățire imobilitoare, de înlăturare a păcatelor și strîcaciunilor. Toate acestea trebuie să se facă în o-tele acestea de probă. Acum trebuie să se înă-tuiască lucrarea aceasta pent u noi“.

„Enoh înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu“. Felul vieții noastre de acum, ca și celui a lui Enoh, ca soț, ta-ă priet n și cetățean, să dea mărturie că sîntem bineplăcuți înaintea lui Dumnezeu.

V. FLORESCU

Probleme de Doctrină

Continuare de la pag. 19

de tot ceea ce era omenesc și să-î redea strălucirea edenică.

„Oare este îngăduit a vindeca în ziua Sabatului?“

„A scăpa viața sau a o pierde...? Iată întrebări ale Mintuitorului care prezintă raționamentul cel sănătos al modului de a înțelege păzirea Sabatului. Aceasta, pentru că... „Fiul omului este Domn și al Sabatului“.

„Cine dintre voi dacă îi cade copilul sau boul în fîntînă în ziua Sabatului, nu-l scoate afară...“ continuă Domnul Hristos prezentarea adevărurilor în legătură cu păzirea Sabatului.

Care dintre păzitorii Sabatului de astăzi, nu alegă imediat — în ziua Sabatului — atunci cînd este situația — și să dea o mîină de ajutor în a scăpa viața și avuții cuiva de foc sau apă, cînd este vorba de a salva viața cuiva? Nu împlinim noi astfel porunca ce spune...“ și să tubesti pe aproapele tău ca pe tine însuși?“

Am citit un gînd care ar trebui să ne dea imaginea clară a spiritului în care dorește Bunul nostru

Tată să împlinim cu scumpătate legile și poruncile Sale.

„Pe măsură ce anii trec, adevăratul destin al credincioșilor lui Dumnezeu devine din ce în ce mai clar. Dumnezeu nu va stringe păzitorii ai Sabatului, sau oameni care mînincă sau nu mînincă o anumită mîncare, ci mai degrabă un popor care să fie apărător, păstrător, campion al credinței date sfinților odată pentru totdeauna, în mijlocul generației de încheiere a istoriei omenestii“.

Domnul Hristos venind în mijlocul nostru să ne înfățișeze pe Tatăl, caracterul Lui, ne-a prezentat și adevăratul fel de a păzi Sabatul, dînd în lături mulțimea poverilor rabinice, strîmte, redînd în felul acesta Sabatul, strălucirea lui inițială și declarînd:

„Se cade să faci bine în ziua Sabatului... să dai viața și nu să o iei... căci Fiul omului este Domn și al Sabatului...“

EXEGET

DUHUL SFINT

Continuare de la pag. 1

Marele apostol Pavel scrie: „Stim în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sint pămintesc, vindut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sint eu cel ce fac lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămintescă, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac”. Rom 7,14—18.

„Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, cînd umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă”. Ier. 10,23.

Dr. Martin Luther, zice: „Acti trebuie să recunoaștem după cum zice Sf. Pavel în Rom. 5,12, că păcatul s-a transmis în oamenii de la Adam, prin a căruia neascultare oamăni au devenit păcătoși, supuși morții și diavolului”.

Calvin adaugă: „Toți merg spre moarte prin însăși originea lor”. Ps. 5,17; Iov 14,4. Dar începutul acestei necurății nu-l găsim decît în primul părinte, Adam nu a fost numai protopărintele dar și rădăcina firii omenești, de aceea prin stricăciunea lui s-a păgubit tot neamul omenesc. Dintr-o rădăcină rea au ieșit soiuri rele, și acestea poartă înrînsele aceeași răutate, ca și tulpina din care au ieșit. Rom. 5,12 Efes, 2,3. Ioan 3,6. Aceasta este moștenirea păcatului, stricăciunea și răutatea, moștenită în firea noastră”.

J. T. Beack zice: „Păcatul locuiește ca o sămîntă în om de la naștere, așa după cum în fiecare fruct de rodie există cel puțin o sămîntă stricăciună”.

Duhul Sfint nu numai că găsește pe om vinovat în ceea ce privește păcatul, însă descoperă și consecințele inevitabile și amare ale păcatului din viața aceluia care-l săvîrșește.

Un păcat poate fi iertat; dar de consecințe nu poate fi scutit. Dumnezeu iartă, dar consecințele păcatului vor urma fie imediat, fie în viitorul apropiat sau îndepărtat. Redăm mai jos, pentru învățătura noastră, care sint consecințele care cad asupra celui care păcătuiește și influența cea rea care se întinde și asupra celor din jurul lui și a altora în timp:

Sufletul care păcătuiește își pierde autoritatea în propria lui familie. El tace cînd trebuie să condamne un păcat în familia sa.

Păcatul face pe cineva nelinstare să-și mai conducă familia după

legile și principiile lui Dumnezeu, și brațul său începe să slăbească în aplicarea dreptății în propria sa casă, ajungînd cel mai îngăduitor față de păcatele familiei sale.

Păcatul desfigurează caracterul lui Dumnezeu din om și aruncă ocară asupra numelui lui Dumnezeu.

O consecință nespus de gravă pe care o poate aduce păcatul este, că cei care păcătuiesc sint întăriți și mai mult în păcatele lor.

Încă de la început, Satana a zugrăvit cîștigul care se poate obține prin comiterea păcatului. În felul acesta a amăgit el pe ingeri și fură aruncați în adînc; tot așa a făcut el și pe Adam și Eva ca să păcătuiască și prin păcat să piardă Edenul și să se introducă în omenire moartea; și tot astfel abate el încă mereu pe oameni de la ascultarea de Dumnezeu; dar să nu uităm că „Ispititorul nu are putere să stăpînească voința sau să constrîngă sufletul la păcat. Poate să pună greutăți, dar nu poate să minjească. Poate să aducă chinuri sufletești, dar nu poate să murdărească. Faptul că Domnul Hristos a biruit, ar trebui să inspire curaj urmașilor Lui ca să lupte bărbătește împotriva lui Satana”.

Creștinul ar trebui să nu uite niciodată că Duhul Sfint nu numai că convinge de păcat și îl găsește vinovat, sau îi descoperă consecințele amare ale păcatului, dar Duhul Sfint îndeamnă pe păcătos să iasă de sub povara apăsătoare a păcatului, arătîndu-i drumul prin care poate să ajungă la Mintuitorul, „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”, ca să primească iertare pentru păcatul lui.

Prin cuvînte pline de speranță apostolul Ioan ne spune: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătușiți. Dar dacă cineva a păcătuit avem la Tatăl un Mijlocitor pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”. I Ioan 2,1—2.

„Oricine care este muștrat în suflet de Duhul Sfint, își umilește sufletul și își mărturisește păcatele asemenea lui David, poate fi sigur că există speranță pentru dînsul. Oricine primește în credință făgăduințele lui Dumnezeu, va găsi iertare. Domnul nu va lepăda nîc odată pe un suflet pătruns de o adevărată căință. Cel căzut este ridicat iarăși, el intră din nou într-o mai strînsă armonie cu Domnul și cu semenii săi, decît înainte de căderea sa.

În toți aceia care se vor supune Duhului Sfint, se va însămînta un principiu de viață nouă. Chipul pierdut al lui Dumnezeu se va reface în natura omenească. Puterea înnoitoare se face numai prin Duhul Sfint. Nu există adevărată închinare, biruință personală sau servi-

ciu efectiv decît numai prin locuirea înăuntru și lucrarea mereu sporită a Duhului Sfint. Cu toate că adevărata iubire începe la cruce, adevărata servire începe odată cu propria noastră experiență a zilei Cîncizecimii și atunci păcătosul va pricepe mai mult planul de minuire și minunata jertfă a Domnului Hristos.

„Reflecțiile crucii de pe Golgota vor trezi în inima creștinului simțiminte de iubire, sfințenie și viață. În inimile și pe buzele lor vor fi doar laude către Dumnezeu și către Miel. Mindria și lauda de sine nu vor putea crește în inimile care sînt proaspăt în mintea lor scenele de pe Golgota... Meditarea la iubirea nespus de mare a Mintuitorului ar trebui să umple mintea, să miște și să inmoaie sufletul, să înobileze și să ridice simțimintele frumoase și să schimbe în totul caracterul”.

Prin Duhul Sfint credinciosul ajunge părtaș de fire dumnezeiască. Prin Duhul Sfint este turnată suflarea vieții Spirituale în suflet. Preschimbarea caracterului este o mărturisire pentru lume că Hristos locuiește înăuntru copililor Săi.

Duhul Sfint dă naștere la o nouă viață în suflet, aducînd gîndurile și dorințele în supunere față de voința lui Hristos. Iar omul lăuntric este înnoit după chipul lui Dumnezeu.

„O rază din mărtrea lui Dumnezeu, o lucire din curățenia vieții lui Hristos, străbătînd în sufletul nostru, face să se vadă în culori izbitorare fiecă pată de necurățenie.

Toți care doresc să aibă asemănarea lui Dumnezeu vor fi satisfăcuți. Spiritul Sfînt nu va lăsa nesprijinit sufletul care privește spre Isus. El ia din lucrurile lui Hristos și le arată lui. Dacă ochiul este ațintit asupra lui Hristos, lucrarea Spiritului nu încetează pînă ce sufletul nu este adus a fi asemenea chipului Său.

Să ne rugăm ca energiile puternice ale Duhului Sfînt, cu toată puterea lor inviorătoare, regeneratoare și transformatoare, să poată să cadă ca și un șoc electric asupra sufletelor lovite de povara păcatului, făcînd fiecare nerv să vibreze de o nouă viață. Astfel vom deveni părtași de natura divină, părtași de fire dumnezeiască; și un astfel de suflet va fi ținut sub conducerea Spiritului Sfînt și în stăpînire de ostile cerești.

M. UBA

MIELUL LUI DUMNEZEU

Pe cărăruia ce ducea prin pădurea de corturi, cu solemnitate un Izraelit își face cu încetul drum. Puțin la el aminte la risul copiilor, la joaca lor sau la glumele femeilor care flecălesc vesele. Cu ochii plecați și întru totul adincit în gânduri, el mină un ied de un an, legat la capul unei funii. După puțin iese din tabăra tribului și ajunge într-un mare loc deschis, în al cărui centru se găsea o curte înconjurată de un perete de pinză înalt de vreo trei metri. El pătrunse înăuntru prin perdelele deschise de la intrare. În față văzu construcția unui frumos cort cu pereți de aur și draperii colorate. Între el și cort era un altar de aramă de pe care se ridica fumul jertfii de dimineță.

Un preot îmbrăcat în veșminte albe i se adresă cu glas blând, deși nu ar fi fost nevoit să întrebe care era scopul venirii sale. Prezentă unui animal de feră s'avea o poartă binecunoscută. Omul acela păcătuise și odată cu recunoașterea greșelii, asupra inimii sale stătea o povară de vină. El trebuia să se împace cu Dumnezeu. Și de aceea veni în această dimineață cu darul prescripș, spre a-și mărturisii păcatul înaintea Ziditorului său.

Foarte liniștit, preotul îl conduse la o parte și legă iedul de un stîlp înfipt în pământ. Păcătosul, punindu-și mîinile pe capul animalului, își plecă capul într-un moment de mărturisire și apoi înjunghie iedul, în vreme ce preotul strînse singele într-un lighean. După aceea păcătosul văzu cum preotul își înmoaie deaetul în sînge și atînge coarnele altarului de aramă... Odată încheiată această ceremonie, în timp ce cel iertat se pregătea de plecare, preotul îl atrăgea atenția că de aici înainte să nu mai păcătuiască.

În esență și foarte lapidar acesta este tabloul serviciului sanctuarului statornicit de Dumnezeu pentru credincioșii Săi din vechime. Cîteva a păcătuț, și printr-o cuvenită și simbolică ceremonie i se poate asigura iertarea și îndepărtarea vinei sale.

Sanctuarul era Evanhella în simbol. Fiecare parte a lui înțea spre Hristos, jertfa cum și slujirea Sa în favoarea celui căzut. Atît de complexă este lucrarea lui Hristos încît n-o poate înfățișa doar un singur simbol sau serviciu. De fapt, chiar luată laolaltă toate simbolurile pămîntesti, cit sînt ele de folositoare, totuși nu atîng desăvîrșirea și frumusețea care este în Hristos Isus și planul Său de readucere a celui păcătos la neprihănire.

La scurt timp după ce Domnul proclamase maiestros legea Sa de pe înălțimea muntelui, El rise lui Moise:

„Vorbește copiilor lui Izrael să-Mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă“. „Să-Mi facă un locaș sfînt, și Eu voi locui în mijlocul lor“. Exod 25,2.8.

Construirea cortului întîlnirii nu a fost după plănuirea lor. Dumnezeu dădu îndrumări precise cu privire la fiecă parte a clădirii cum și a mobilierului lui. El spuse lui Moise:

„Să faceți cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta“. „Vezi să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte“. Vers. 9,40

Cînd își terminară lucrarea, „Moise a cercetat toate lucrările; și iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, așa le făcuseră. Și Moise i-a binecuvîntat“. Exod. 39,43.

La început sanctuarul a fost clădit ca ceva transportabil, potrivit nevoilor poporului Izrael care călătorea spre Țara Făcădută. Deseori el a fost numit „cortul întîlnirii“. Nu a fost nimic nedemn în a face cortul religios sub forma unui cort, deoarece toți oamenii locuiau în corturi.

Cînd ebreii se statorniciră în Canaan, Dumnezeu îndrumă pe slujitorii Săi a clădi un templu permanent pentru îndrumarea spirituale. Regele David, deși oprit de Dumnezeu să exercite de fapt clădirea, totuși primi înăduința să pregătască planurile sub inspirația Spiritului lui Dumnezeu.

„David a dat fiului său Solomon, chipul prispei și clădirilor, odăilor vîstieriei, odăilor de sus, odăilor dinăuntru, și al odăii pentru scaunul îndurării. I-a dat planul a tot ce avea în mînte cu privire la curțile Casei Domnului, și toate odăile de prin împrejur pentru vîstierii Casei lui Dumnezeu și vîstierii sfîntului locaș, și cu privire la cetele preoților și Levitilor, la tot ce privea sluiba Casei Domnului, și la toate uneltele pentru sluiba Casei Domnului“. „Toate acestea“, a zis David, „toate lucrările izvodului acestuia, mi le-a făcut cunoscut Domnul, însemnîndu-le în scris cu mîna Lui“. I Cron. 28¹¹—13.

Dumnezeu a fost arhitectul și mesterul desenator al cortului întîlnirii ridicat în vechime în scopul închinării Lui. În construirea și în ritualul sanctuarului nu a intrat nici un plan de obîrșire omenească. Aceasta așa și ar trebui să fie, deoarece nimic săvîrșit în putere omenească nu poate înlătura efectele păcatului.

Cortul clădit de Moise în pustie și templul ridicat de Solomon la Ierusalim, deși mult deosebite la înfățișarea exterioară, erau foarte

mult asemănătoare în lucrurile esențiale care alcătuitau temelia închinării.

Cortul întîlnirii — și mai tirziu Templul — constau în esență din două camere sau încăperi, în mod obișnuit numite Sfînta și Sfînta Sfintelor, dintre care prima era de două ori mai mare decît a doua. Probabil că Sfînta avea o suprafață de 25 metri, în vreme ce Sfînta Sfintelor era un pătrat de vreo 10 metri. Interiorul acestor camere era minunat împodobit cu plăci de aur și draperii încîntătoare brodate cu albastru, purpuriu, stacojiu, aur și argint. Pe aceste perdele se vedeau forme de îngeri care preînchipuiau oștile cerești din preajma tronului în mavele templu al lui Dumnezeu din cer.

O perdea brodată alcătuita ușa cortului, și o a doua perdea despartea Sfînta de Sfînta Sfintelor. Deoarece această perdea despărțitoare nu ajungea pînă la tavan în cortul din pustie, tîmăia oferită în Sfînta putea trece peste perdea și să pătrundă în Sfînta Sfintelor. De asemenea lumina vizibilei prezențe a lui Dumnezeu, numită Sechina, care se găsea în Sfînta Sfintelor, putea lumina tot locul.

Dar oricît de frumoase erau aceste încăperi, interesul nu era concentrat asupra camerelor însele. De cea mai mare importanță erau lucrurile care se găseau în aceste încăperi cum și ritualurile care se săvîrșeau în interiorul acestor camere, adică simbolistica planului de mîntuire.

În primă încăpere, la dreapta, cum intra cineva din capul construcției, era o masă de aur, numită masa punerii înainte a pînii. La stînga se găsea candelabru cu șapte brațe, cu ulei și fitile. Cum intrai, drept în față, către cea de a doua perdea, la capătul celălalt al încăperii, era un altar de aur — mai de grabă un altar de lemn acoperit cu aur — pe care se ardea tîmăie.

Cea de a doua încăpere, Sfînta Sfintelor, avea doar un singur obiect. Acesta era o ladă, o cutie, lungă de 1 m. și lată de 0,80 m. și înaltă tot de 0,80 m., făcută din lemn și acoperită cu aur. Peste ea era un acoperîmînt sau canac făcut din aur, avînd deasupra doi îngeri de aur. Se numea capacul ispășirii sau milostivitorul Deasupra capacului ispășirii, între îngeri, apărea o lumină strălucitoare — Sechina, sau vizibila prezență a lui Dumnezeu.

În legătură cu cortul propriu zis era o curte ce înconjură cortul întîlnirii, închisă cu pînze ce atîrnau sustinute pe stîlpi de aramă. În cuprînsul acestei curți se aduceau

jertfele. In primul rind pentru acest serviciu se găsea un altar pe care erau mistuite jertfele. El se numea altarul arderii de tot. Mai era și un lighean cu apă pe care preoții o foloseau la spălările precis hotărât fiind să se facă în timpul diferitelor slujbe.

În afară de aceste piese mari se mai găseau oale, tigăi, lopeți, ligheane, furculițe și cuțite, folosite la serviciul de la altar; și potirele, farfuriile și cădelnițele de aur pentru slujba din interiorul cortului înălțării, propriu zis.

Cine dorește să cerceteze mai în amănunțime structura cortului înălțării cum și obiectele din el poate deschide Biblia la Exod cap. 25 la 29 și 35 la 40.

Slujbele săvârșite în cuprinsul curților sanctuarului sînt foarte ușor și simplu împărțite în două categorii — cele săvârșite pentru toți în genere și cele săvârșite pentru persoane aparte. O descriere a obișnuitului program zilnic de închinare și jertfă va lămurii lucrul acesta.

În vederea slujirii pentru toți, în genere, se aduceau zilnic două jertfe generale — arderea de tot de dimineață și cea de seară.

Zilnica sau „necurmată” jertfă de tot era totdeauna un miel de un an, de parte bărbătească. La serviciul de dimineață animalul mai dinainte ales și cercetat, era adus la altar la revărsatul zorilor. Porțile Templului se deschideau și oamenii erau lăsați să intre. Cînd era junghiat mielul, un preot stringea singele într-un vas de aur. Avoi singele era stropit „de jur împrejur pe altar”. Lev. 1,5. Restul singelui era vărsat la piciorul altarului.

Mielul de jertfă era jupuit de piele, tăiat după rînduiele, iar bucățile erau spălate în apă.

În vreme ce se făcea lucrul acesta în curte, doi preoți intrau în Sfînta sau prima încăpere a Templului. Unul îndepărta cenușa de pe auritul altar a tămîierii, iar celălalt curăța și aprindea luminile de pe candelaburul de aur, umplînd lămpile al căror ulei se terminase. După ce-și îndeplineau datoriile se retrăgeau. Un alt preot împreună cu doi însoțitori, intrau de data aceasta în Sfînta. Unul aranja pe altarul tămîierii cărbunii aprinși luați de pe altarul arderii de tot, în vreme ce altul aranja tămîia. Cei doi însoțitori se retrăgeau lăsînd pe preotul oficianț singur cu Dumnezeu. Era o ocazie dintre cele mai solene. Afară, cei adunați pentru închinare, laclău cu preoții și levitii din curțile Templului, se plecau în ruacăune în timp ce preotul din sfînta învîne-re așeza tămîia pe cărbunii aprinși, iar timpul se urca la Dumnezeu drept simbol al rugăcăunilor credincioșilor Săi. Cu o asemenea ocazie aprîu un înger lui Zoharia și-i vesti apropierea nașterii lui Ioan Botezătorul.

Cînd reapărea preotul din Sfînta, era o pauză pentru binecuvîntare, și atunci bucățile de miel pentru

arderea de tot erau duse la altar și aruncate pe foc. Un cîntec și sunete de trîmbițe încheiau serviciul, și poporul se împrăștia. Serviciul de seara era identic, cu o ușoară schimbare a o-dinei.

Cîntorul de azi nu poate să nu discearnă în acest impresionant serviciu temeiul și motivul pentru închinarea dimineața și seara în familia creștină. La aceste binecuvîntate ocazii închinătorii sînt mai mult apropiați de Dumnezeu, și de două ori pe zi își reamîntesc binecuvîntarea, călăuzirea și ocrotirea Sa.

Mai erau și alte jertfe publice, înă zilnica ardere de tot părea a întruclupa principiile tuturor celorlalte. Simbolismul întregului serviciu de la sanctuar era cuprins în această jertfă. Era vărsat singe și se făcea ispășire. Jertfa era mistuită de foc, înfățișînd domnia consacrară. Ruoacăunile credincioșilor se înălțau împreună cu tămîia drept mulțumire și cerere fierbinte. În adevăr în acest serviciu era înmănușchintă închinarea tuturor.

Junghierea mielului arăta înainte spre moartea lui Hristos pe cruce. După cum Hristos a murit pentru toți oamenii, la fel această jertfă era pentru tot Israelul, îndiferent dacă cineva își mărturisise păcatele sau nu.

Deși zilnica ardere de tot era pentru întregul Izrael, totuși, cînd cineva păcătua trebuia ca el să aducă o jertfă, dovînd că personal este de acord cu mișoacele rînduite pentru iertare și curățire. Jertfele cerute păcătoșilor erau de o nespus de mare însemnătate. Întrînțarea de la încercutul acestui capitol dă unele dintre amănunte. Grășimea jertfei era adusă pe altar, însă trupul mielului era mîncat de preot. Și îndrumarea dată cu privire la acest serviciu se încheie cu cuvintele: „Astfel va face preotul pentru omul acesta ispășirea păcatului pe care l-a săvîrșit, și își se va lerta”. Lev. 4,35.

În jertfa pentru păcat era înfățișată în mod simbolic întreaga ispășire înlocuitoare. Cel care păcătua, cădea sub osîndă și merita moartea. „Plata păcatului este moartea”. Rom. 6,23. „Și sufletul care păcătuieste, acela va muri”. Ezech. 18,4. Cînd cineva își dădea seama de păcatul său și se căia de el, putea să aducă un animal care să moară în locul lui. Însă moartea pentru păcat nu este singura învîntură pe care urmează să o desprîndem. Punîndu-și mîinile pe capul animalului de jertfă, și în mod simbolic transmitînd păcatul asupra lui, păcătoșul era usurat de vina nelegiuirii sale. El o trecuse să o moarte altcineva. Însă pentru o demănușchire limpede a omului de mîntuire nu era îndestulător cu un animal să moarte vina. Păscumpărătorul înăzdușit urma să fie un om — Omul Hristos. Lev. Fl urma să ia vina tuturor păcatelor noastre. Deci cînd preotul mîncă carnea animalului care fusese oădu drept jertfă pentru păcat, în felul acesta el lua asupra-și vina păcatului.

Mîncarea cîrni jertfei pentru păcat sau de ispășire era de o deosebită însemnătate. Cu o ocazie preoții nu mîncară jertfa pentru păcat așa cum poruncise Dumnezeu, și Moise îi muștră: „Pentru ce n-ați mîncat jertfa de ispășire într-un loc sfînt? Ea este un lucru prea sfînt; și Domnul v-a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării, și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului?” Lev. 10,17. Observați afirmația: „Domnul v-a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării, și să faceți ispășire pentru ea”. Pare că nimic nu ar putea să înfățișeze mai bine legătura lui Hristos cu fiecare păcătoș în parte. Păcătoșul este liberat de păcat prin mărturisire, însă Hristos este Cel ce îl poartă. Asupra inimii Sale păcatul apasă cu împovăratore greuate, căci El poartă păcatele lumii întregi. Apostolul Petru, vorbind despre Hristos, spune: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn”. 1 Petru 2,24.

Însă iertarea păcatorilor, cu trecerea vinei asupra altcuiva, nu încheie întru totul tabloul. Procedul cu sîngele, în cazul jertfei de ispășire, însemna o tinere în evidență a păcatului. Singele era pus pe coarnele altarului arderii de tot. Nu numai că vina păcatului era trecută simbolic asupra preotului ci, ca să zicem așa, raportul despre păcat era scris în singe. Profetul Ieremia spune: „Păcatul lui Iuda este scris cu un piboi de fier, cu un vîrf de diamant; este săpat pe tabla inimii lor, și pe coarnele altarelor lor”. Ier. 17,1. Cine citește afirmația lui Ieremia s-ar putea să fie ispitit a gîndi că păcatele ținute în așa fel în evidență nu mai pot fi șterse. Gravarea pe care o face un piboi de fier sau zgîrierea unui vîrf de diamant pe o materie tare nu este ușor de înlăturat, și petele de singe nu se îndepărtează ușor. Însă Dumnezeu spune: „De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lînă”. Isa. 1,18.

Astfel, în simbol, păcatele întregului Izrael erau trecute asupra sanctuarului. Ele rămîneau acolo pînă ce erau îndepărtate, printr-o ceremonie deosebită, la încheierea anului.

Descoperirea de sine a lui Dumnezeu făcută patriarhilor și profetilor, preoților și izraelitilor, în tot cursul istoriei vîmurilor dinainte, au un singur scop principal — să conducă pe credincioși a fi asemenea Lui în caracter. Îndrumarea dată lui Izrael a fost: „Fii sfînt, căci Eu sînt sfînt, Eu, Domnul, Dumnezeul vostru”. Lev. 19,2. Apoi Fl instituți serviciul cortului înălțării, cu toate simbolurile și ceremoniile lui, în scopul de a învîta pe credincioși calea sfințeniei. Însă sfințenia se pierdu prin păcat; și simțul de a face deosebirea se tocise. Întreaga sistemul ceremonial urmărea, să învețe pe poporul Meu să deosebească ce era sfînt de ce nu era sfînt, și să arate

deosebirea dintre ce este necurat și ce este curat". Ezech. 44,23.

Aceste învățături spirituale date cu secole mai înainte nu și-au pierdut nimic din forța lor, deoarece simbolurile și umbrele prin care erau înfățișate își găsiră împlinirea în Hristos. De fapt, cel ce urmează pe Domnul azi, fiind seamă de tot mai marea adescoperire divină, poate vedea în simboluri chiar mai mult decât au putut vedea cei din timpul vechei dispensațiuni.

Păcatul este problema ce trebuie rezolvată. În jurul acestui fapt al păcatului, se învîrtește întregul sistem simbolic. Una din primele învățături pe care le luară izraeliții a fost că păcatul este necurat, e mînjitor. Opreliști stricte erau puse în ce privește purtarea lor personală, așa încît chiar și atingerea de anumite lucruri aducea necurăție ceremonială. O asemenea mînjire nu trebuia privită cu ușurătate, căci cineva trebuia să fie separat de familia și prietenii lui și oprit de la obișnuitele ocupații din viață pînă ce nu era curățat printr-o anumite ceremonie.

Și aceasta ne duce la cea de a doua învățatură — păcatul ne desparte de Dumnezeu. Profetul Isaia exprima clar lucrul acesta: „Neglegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să v-asculte". Isa. 59,2. Despărțit de Dumnezeu! Înălăturat de la binecuvîntările Sale!

Moartea fiecărui păcătos era cerută de călcarea Legii — aceasta o cerea dreptatea. Însă păcătosul izraelit care se prezenta la sanctuar cu un miel, aducea un înlocuitor. Un miel putea muri în locul său. Exista o cale prin care putea fi iertat, Legea putea fi satisfăcută, dreptatea putea fi apărută și totuși păcătosul să-și păstreze viața. Această cale este ispășirea înlocuitoare — altcineva putea purta osînda păcatului. Bucură-te cerule, și fii plin de veselie pămîntule! Nemărginita înțelepciune a rînduit o rezolvare a problemei păcatului.

Păcătosul vinovat care apărea la ușa cortului întîlnirii mai avea de învățat încă o altă lecție. În întoarcerea sa la Dumnezeu și sfințenie el putea face anumite lucruri — putea aduce un miel, putea să-și mărturisească păcatul, putea înjunghia animalul cu propria sa mîină. Dar cu aceasta lucrarea lui se termina, și întregul proces s-ar fi încheiat dacă nu ar fi fost rînduit un mijlocior care să continue lucrarea, deoarece nici un păcătos nu avea acces direct la Dumnezeu în vechiul serviciu al sanctuarului. În preot trebuia să facă slujba sa folosind singele, deoarece singele alcătui de fapt partea esențială în aducerea jertfei. „Căci viața trupului este în singe. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face singele ispășire". Lev. 17,11. În fața

acestei necesități, individul stătea neputincios. Altcineva trebuia să mijlocească în favoarea lui. În marele plan al minturii nimeni nu se poate mintui singur. Apototul Petru exprimă lucrul acesta în Ziua Cincizecimii, cînd vorbi despre Hristos și jertfa Sa: „În nimeni altul nu este mîntuire; căci nu este subț cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți". Papte 4,12.

Astfel, chiar prin serviciul simbolic Dumnezeu dădea învățatura că cineva nu se poate mintui prin propriile lui fapte. Un preot trebuia să ia singele animalului jertfit, să-l pună sau să-l stropească pe obiectul convenit din sanctuar, și, potrivit cuvintelor îndrumării dată lui Aaron, „să purtați nelegiuirea adunării, și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului". Lev. 10,17.

Cînd un păcătos își mărturisea păcatul și își junghia jertfa, iar preotul slujea cu singele jertfei, păcătosul era iertat. Însă rămănea o evidență a păcatului, și cu aceasta trebuia să se procedeze într-un fel.

În ziua ispășirii marele preot intra în Sfînta Sfîntelor a sanctuarului aducînd anumite jertfe. „Să facă ispășire pentru sfîntul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Izrael și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întîlnirii... După ce va ieși, să se ducă la altarul care este înaintea Domnului, și să facă ispășirea pentru altar... Să stropească pe altar cu degetul lui de șapte ori din singe, și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Izrael". Lev. 16,16—19.

Tabloul este lămurit, deoarece instrucțiunea era ca „Aaron să-și pună amîndouă mîinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile lui Izrael și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pămînt pustiu". L. v. 16,21,22.

Cu aceasta, în simbol, se termina definitiv cu păcatele — alungate, îndepărtate pentru totdeauna. Nici un izraelit care venea cu sufletul zdrobit înaintea cortului întrunirii în ziua aceasta, nu putea să nu vadă învățatura cea atât de învederată și lămurită — numai păcatele mărturisite erau îndepărtate. Aplicația aceleiași învățături pentru creștinii de azi este fără de greș.

Păcatul aduce despărțire de Dumnezeu. Dumnezeu dorește ca noi să ne despărțim de păcat, pentru ca El să ne poată realătura Sieși. Plin de duioșie El ne cheamă și ne îndeamnă: „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele ca o ceață: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat". Isa. 44,22. Despărțirea de păcat este solia sanctuarului, îndeosebi solia zilei de ispășire. Păcatul va fi înălăturat și se va ter-

mina definitiv cu el dacă însă vom îngădui lui Dumnezeu să-și împlinească planurile Sale cu viața noastră. „Cît este de departe rășăritul de apus, atît de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi". Ps. 103,12.

Într-un glas, toate serviciile și simbolurile sanctuarului arată spre „Mielul lui Dumnezeu".

V. LASZLO

Hristos, adevărul și viața

Continuare de la pag. 20

ca toți să vină la cunoștința adevărului și să aibă viață veșnică: „Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea lucrurile, pe care ve le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl". Ioan 12,50.

„Era necesar ca Mîntuitorul să vină de la Dumnezeu pentru ca să cîștige pe păcătoși înapoi la Dumnezeu. Nimeni nu poate să vină la Dumnezeu decît prin Acela care a venit de la Dumnezeu. Cînd copilul și minune s-a născut în staulul din Betleem nu a fost prouasă o ființă nouă, ci numai s-a făcut o schimbare în ordinul ființei unicului Fiu născut al Lui Dumnezeu. Fiul a intrat într-o nouă legătură cu neamul nostru. Cînd a venit în lumea aceasta a lăsat la o parte chipul lui Dumnezeu. El a înveșmîntat dumnezeirea Sa cu natura omenescă. Hristos a venit din cer pe pămînt pentru ca noi prin El să putem merge de la pămînt la cer. El care avea n cer un corp spiritual, a luat pe pămînt un corp fir-se, pentru ca noi care avem trupuri fi ești: să putem merge la cer cu t upuri spirituale la a d.ua Lui veni".

În fiecare dintre noi există dorința după o viață veșnică. De aceea, cînd auzim Cuvîntul lui Dumnezeu, îl păstrăm și clădim pe el și dacă credem în Acela, prin care a vorbit Tatăl, și a descoperit adevărul, vom avea viață veșnică. „Dați cinste Fiului, ca să nu se minie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci minia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți cîți se încred în El!" Ps. 2,12. El este înainte de a se fi născut Abraam, înainte ca să fi existat vreun început, Hristos — este originea creațiunii și începutul tuturor lucrurilor și tuturor lumilor din universul lui Dumnezeu, prin care toate s-au făcut. El este Alfa și Omega, și El a zis: „Adevărat, adevărat, zic vouă, că, dacă păzește cineva cuvîntul Meu, în veac nu va vedea moartea". Ioan 8,51.

D. I. BĂDESCU

PROBLEME DE DOCTRINA

Tratând problemele legate de doctrina bise icil nois re, ne vom ocupa de une e obi c iuni ce se aduc la adresa poruncii a patra a Decalogului.

„Sabatul, spun unii, este iudaic. El a fost dat numai iudeilor și a fost o parte a vechiului legământ, care a fost încheiat numai

cu tudeii. Mai mult chiar, Deuteronomul 5,15 declară în mod explicit că Dumnezeu a poruncit iudeilor să păzească Sabatul, ca o aducere aminte a eliberării lor. In consecință, el nu are nici o însemnătate pentru noi care sîntem creștini veniți dintre neamuri”.

Acest raționament se desfășoară pe același fundal al sistinerii că Legea dată la Sinai a fost numai pentru iudei. In numerele trecute ale revistei noastre am arătat că întreaga Biblie a fost scrisă de iudei și în majoritate, adresată în mod direct iudeilor; că atât vechiul cât și noul legământ au fost încheiate cu „Casa lui Israel” și chiar Domnul Hristos a declarat că „mîntuirea este a iudeilor”. Și totuși, toți Protestanții se îndreaptă spre Biblie, atât spre Vechiul, cât și spre Noul Testament, pentru călăuzirea lor spirituală. Noi toți prețindem că vom drepul la prevederile noului legământ și cu toții considerăm că „mîntuirea” despre care Domnul Hristos a declarat că „este a iudeilor”, este pentru orice credincios de pretutindeni.

Dar să punem această simplă întrebare: De ce oare este ziua a șaptea a săptămînii mai iudaică, decît ziua întia a săptămînii? Confesiunea de la Westminster, care este expresia cea mai clară a punctului de vedere Protestant, cu privire la sfințenia zilei săptămîniale de odihnă, declară că Sabatul „de la începutul lumii și pînă la învierea Domnului, a fost ultima zi a săptămînii”. Aceasta însumează o perioadă de cel puțin patru mii de ani. Și totuși, pentru prima jumătate a acestei lungi perioade, nu a existat nici un iudeu. Oare ziua a șaptea a săptămînii a căpătat deodată un caracter și o calitate diferită la Sinai, cînd Dumnezeu conducea poporul Său ales din Egipt spre Tera Făgăduinței?

Poate că cineva se va aventura să spună „da” și să fundamenteze răspunsul său referindu-se la acele declarații ale Vechiului Testament, cum că Sabatul a fost o emblemă deosebită, un semn dintre Dumnezeu și copiii lui Israel. Dar dacă acest răspuns dovedește ceva, atunci el dovedește totuși destul de mult, căci rapoartele Vechiului Testament care descriu astfel Sabatul, ne descoperă de asemenea faptul că Dumnezeu Se descrie pe Sine ca fiind într-un mod deosebit și foarte distinct, Dumnezeu lui Abraam, Isaac și Iacob. Atunci de ce oare El să nu se bucare de „Sabatul Domnului”, dat propriului Său popor?

Motivul pent-u care păzirea Sabatului a fost limitată numai la

iudei, în ultima parte a acestei perioade de patru mii de ani dinaintea Domnului Hristos, a fost acela că nimeni de pe suprafața pămîntului nu era adevărat urmaș al lui Dumnezeu. Ei erau păgîni, idolatri. Desigur că Sabatul a fost strins asociat cu iudeii în timpul istoriei lor naționale; și așa cum am subliniat mai înainte, așa a fost cu oricare din voiața descoperită a lui Dumnezeu, incluzînd toți profeții și toate scrierile ce formează Cuvîntul Sfînt.

„Dar” va răspunde cineva „Biblia nu spune nicăieri că Mîntuitorul și mîntuirea aveau să fie limitate numai la iudei”. Foarte adevărat. De asemenea nu citim nicăieri că Sabatul urma să fie restrîns numai la Iudei. Din contră noi avem în Sfînta Scriptură declarații foarte precise care arată că Sabatul a fost dat de Dumnezeu să aibă o aplicație universală. Să enumerăm cîteva dintre acestea:

Chiar porunca Sabatului declară în mod deosebit că nu numai iudeul trebuia să se odihnească, ci de asemenea străinul care era în casa lui. Ex. 20,10. Acești străini erau cei ce nu aparțineau familiei iudaice.

Domnul Hristos a declarat că „Sabatul a fost făcut pentru om”. Marcu 2,27. Dacă am limita această expresie, am ajunge curînd în mare dificultate. Noi citim că Domnul Hristos este „adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume”. Ioan 1,9. Oare Domnul Isus a adus lumină numai la astfel de oameni, cum sînt iudeii? Mai mult, Sabatul a fost dat astfel ca cei credincioși să poată avea binecuvîntarea odihnei și a adorării Creatorului lor? De ce oare să dorească Dumnezeu ca numai o mică fracțiune a ființelor sale create — căci iudeii au fost totdeauna o mică parte din întreaga populație a lumii — să fie părtași la fericirea adihnei și adorării?

Cum se putea ca Sabatul să fi fost dat numai pentru iudei, cînd el a fost făcut la creațiune, care a avut loc cu mult înaintea zilelor lui Abraam, părintele rasei iudaice? Gen. 2,3.

Acum, ce putem spune, în legătură cu Deuteronomul 5,15 despre care se spune că el dovedește că

Sabatul a fost dat numai iudeilor? Textul sună astfel:

„Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mîna tare și cu braț întins; de aceea și-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău, să ții ziua de odihnă”.

Să reținem locul acestui text. Cap. 5 din Deuteronom, constă din rezumatul prezentat de Moise cu comentarii adecvate, a marelui eveniment de la Sinai, ce a avut loc cu patru zeci de ani mai înainte, cînd Dumnezeu rosti Cele Zece Porunci. Faptul că Moise nu intenționa numai să repete verbal Cele Zece Porunci, ci mai degrabă să ceară păzirea acestor precepte bine cunoscute este arătat de către versetul 12, unde spune:

„Ține ziua de odihnă, ca s-o sfințești, cum și-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău”.

Deci primul lucru pe care să-l reținem, este faptul că această prezentare a poruncilor în Deuteronom nu poate fi considerată ca o substituție a formei Celor Zece Porunci, așa cum se găsește ele în Exodul 20. In Exodul, noi găsim raportul poruncilor, rostit de Dumnezeu și la acest raport se referă în mod deosebit Moise, față de Israel, atunci cînd el îi somează să „țină ziua de odihnă”, „ca s-o sfințești cum și-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău”. Și orice motive sau apeluri sînt aduse lui Moise, trebuie considerate ca o adăugare și nu ca o substituție a motivelor prezentate de Dumnezeu atunci cînd El, la origine, a rostit poruncile.

Dumnezeu a declarat că ziua a șaptea este Sabatul în care toți trebuie să se odihnească, pentru că „în șase zile a făcut Domnul cerurile și pămîntul... și S-a odihnit în ziua a șaptea”. Și El a adăugat: „De aceea a binecuvîntat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o”. Exod. 20, 11.

Să ne uităm din nou la conținutul cap. 4 din Deuteronom. Moise începe cu parafrazarea poruncii Sabatului și încheie versetul 14, care descrie felul în care atît slujitorii, cit și stăpînii trebuiau să se odihnească, adăugînd: „Ca și robul și roaba ta să se odihnească întocmai ca tine”. Și apoi urmează imediat versul 15 care reamîn-

tește izraeliților cum erau ei robi în Egipt etc. etc.

Care este deci concluzia naturală la care trebuie să ajungem noi? În mod simplu concluzia este aceea că Moise a adus aici un motiv în plus pentru păstrarea poruncii Sabatului, în mod deosebit acea particularitate care se ocupă cu odihna servului, robului.

Aceasta, spunem noi, este concluzia naturală la care să se ajungă. Ea devine concluzia inevitabilă, atunci când sînt prezentate cîteva citate paralele.

Ceva mai departe, Moise dă instrucțiuni privitoare la comportamentul față de un rob și cum, după ce el a slujit șase ani, în al șaptelea an acesta trebuie să fie eliberat cu daruri corespunzătoare din cirezile și turmele stăpînului. Și, adăugă Moise, „Să-ți aduci aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului și că Domnul, Dumnezeuul tău, te-a răscumpărat: de aceea îți dau astăzi porunca aceasta”. Deut. 15,15. Trebuie oare să tragem concluzia că felul acesta larg de comportare față de robi, este o poruncă originară de la Exod și că toți cei care au trăit mai înainte de acest timp, trebuia să se poarte neomenos cu robii lor și aceasta fără a atrage disprețul lui Dumnezeu și că numai de la iudei cere Dumnezeu să dea pe față o astfel de bunătate față de robi?

Să citim din nou mai detaliat această poruncă:

„Să nu faceți nedreptate la judecată, nici în măsurile de lungime, nici în greutate, nici în măsurile de încăpere. Să aveți cumpene drepte, greutatea drepte, eșe drepte, și hîne drepte. Eu sînt Domnul, Dumnezeuul vostru, care v-am scos din țara Egiptului. Să păziți toate legile Mele și toate poruncile Mele și să le împliniți. Eu sînt Domnul” Lev. 19,35—37. Să luăm noi oare acest text în sine și să construim pe el argumentația că porunca de a avea o comportare dreaptă, în diferite probleme ale vieții, își are originea numai din timpul Exodului? Că deci, mai înainte cîndeva putea păgubi prin nedreptate pe vecinul său și că numai tudeului i se cerea de către Dumnezeu să se rețină de la a păgubi pe cineva?

Sau să mai luăm o declarație a Domnului: „Căci Eu sînt Domnul, care v-am scos din țara Egiptului, ca să fiu Dumnezeuul vostru, și să fiți sfinți căci Eu sînt sfînt”. Lev. 11,45. Trebuie oare să tragem noi concluzia din aceasta că porunca de a fi „sfînt” este numai pentru Izraelul dinăuntrul care a fost „scos din țara Egiptului”? Dar dacă sfințenia și păzirea Sabatului au o oarecare leacătură cu eliberarea din robia Egipteană și totuși sîntem de acord că toți trebuie să fie sfinți, atunci cu certitudine că nu putem folosi Egiptul ca o scuză pentru violarea Sabatului.

În lumina acestor pasagi și a altora ce pot fi date, cit de evident este că faptul robiei lor egiptene, cînd ei au fost tratați fără milă

și fără dreptate, a fost citat de Moise numai ca un argument în plus pentru ca ei, acum cînd Domnul într-un mod atît de glorios i-a eliberat din asemenea condiții, să se poarte drept și iubitor cu alții. Legea comportării drepte cu alții, în mod deosebit cu acela care se află într-o stare nenorocită, a fost transmisă oamenilor de la începutul lumii; dar ea a căpătat o forță și obligativitate nouă cînd a fost aplicată aceluia care au fost obligați să lucreze atît de mult ca sclavi în Egipt.

În loc de a slăbi porunca Sabatului, Deuteronomul 5,15 servește numai ca să arate cît de largă este porunca și cum a intenționat Dumnezeu ca Sabatul să se dovedească a fi sursa de reimprespătare și binecuvîntare chiar pentru deznăstăniții vieții.

Aruncînd o privire și asupra unor alte laturi a obiecțiunilor ce se aduc poruncii a 4-a, și cercetăm cele amintite în Exod. 31,14.

Exodul 31,14 sună astfel: „Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfînt. Cine îl va călca, va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta, va fi nimicit din mijlocul poporului său”.

Dacă cititorul va întoarce paginile Sfințelor Scripturi la Deut. 13,6,10; 21,18,21; 22,21—28, și tot capitolul 20 din Leviticul, va citi acolo o întregă serie de hotăriri referitoare la pedeapsa cu moartea aplicată persoanelor care sînt idolatre, care se răcoală împotriva părinților, care comit adulter sau se fac vinovate de incest, care bleastă pe tatăl sau pe mama sa — de fapt, care violază vreo parte a codului moral. În adevăr, cineva făcea constatarea că nu mai puțin de nouă din cele Zece Porunci,

sînt în mod special menționate în legătură cu pedeapsa cu moartea pentru călcarea lor.

Noi sîntem de acord cu faptul că dacă o lege nu prevede pedeapsă, nu are nici o putere. Dar aceasta nu înseamnă că dacă noi nu credem în necesitatea omorării cu pietre a celor ce nu cred ca noi, în legătură cu păzirea poruncilor, aceasta ar soluționa problema pedepsei pentru neascultare.

Singura diferență între vechea ordine iudaică și cea de astăzi, este cu privire la timpul pedepsirii și executării pedepsei. Cînd Dumnezeu era conducătorul direct al poporului Său, El a văzut de bine a aplica imediat pedeapsa. Acum credinciosul trebuie să privească înainte spre ziua ce mare a judecării. Ebrei 10,26-29.

Deci creștinul să nu se simtă liber în mîntea sa, pentru faptul că Dumnezeu nu aduce dintr-o dată judecățile Sale asupra-i pentru călcările sale.

Păzitorul credincios al Sabatului așteaptă ziua lui Dumnezeu, pentru a primi deplină sa răsplată pentru ascultarea de Dumnezeu, Creatorul în reșulul pîmînt S r i t u a ne înfomează că ne ocotirea, c.l.crea Legii lui Dumnezeu înseamnă „păcat” (1 Ioan 3,4), iar plata păcatului este moartea. Rom. 6,23. Nu este oare aceasta o pedeapsă suficientă?

Au existat foarte multe orinduri civile ca și ceremonii care au fost date poporului Izrael și care au avut o durată limitată. De exemplu, au fost orinduri civile care arătau cum trebuia tratat un sclav. Ex. 21,1,11. Cel ce face obiecțiunea împotriva Sabatului găsește oare în aceste reguli cu privire la modul comportării cu sclavii o îndreptățire pentru sclav-gism? Din contră, el este de acord cu păzitorii Sabatului că multe din orindurile date lui Izrael prin Moise, au fost o adoptare a marilor principii morale la gradul înțelegerii morale a Izraeliților, sau situațiilor deosebite ce existau acolo, local. Aici stă distincția de bază între poruncile morale ale Decalogului, date lui Izrael în mod direct de Dumnezeu la Sinai, și pleiada altor orinduri date prin Moise.

Acum dacă cel ce obiectează împotriva păzirii Sabatului se simte liber a respinge orindurile cu privire la comportarea față de sclavi, în timp ce susține că nouă din Cele Zece Porunci ale Decalogului sînt încă în vigoare, oare nu sîntem și noi tot atît de logici în a considera ca inoperatorie orinduirea cu privire la o serie nenumărată de prescripții rabinice ce au întunecat adevărata față a Sabatului; acesta fiind astfel prins în reguli și rînduiri rabinice ce au devenit o grea povară? Domnul Hristos a venit ca să aducă o descătușare a Sabatului

Urmare la pag. 13

Evangheliștii care au scris viața și activitatea Mintuitorului Isus Hristos, între alte probleme ale revelațiunii supreme în persoana Mintuitorului Mesia — Isus Hristos — au consemnat în rapoartele lor și disputele pe care El le-a avut cu Fariseii și Cărturarii. Una din aceste dispute foarte ascuțite, o formă dramatică, este și aceea raportată de sfântul evanghelist Ioan.

„Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți? Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sînteți din Dumnezeu”. Iudeii I-au răspuns: „Nu zicem noi bine că ești Samaritan, și că ai drac?” „N-am drac le-a răspuns Isus; „ci Eu cinstesc pe Tatăl Meu, dar voi nu Mă cinștiți. Eu nu caut slava Mea; este Unul care o caută și care judecă. Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzește cineva cuvîntul Meu, în veac nu va vedea moartea”. „Acum”, I-au zis Iudeii „vedem bine că ai drac; Abraam a murit, prorocii de asemenea au murit, și tu zici: Dacă păzește cineva cuvîntul Meu, în veac nu va gusta moartea. Doar n-ai fi Tu mai mare decît părintele nostru Abraam, care a murit? Cine te crezi Tu că ești?” Isus le-a răspuns: „Dacă Mă slăvesc Eu însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeuul vostru; și totuși nu-L cunoașteți. Eu îl cunosc bine; și dacă aș zice că nu-L cunosc, aș fi și Eu un mincinos ca voi. Dar îl cunosc și păzesc Cuvîntul Lui. Tatăl vostru Abraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat”. „N-ai nici cincizeci de ani”, I-au zis Iudeii, „și (zici că) ai văzut pe Abraam. Isus le-a zis: Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Abraam, sînt Eu”. La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns, și a ieșit din Templu, trecînd prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu”. Cap. 8,46-49.

Se mai întîmplă câteodată, ca discuțiile pentru Hristos și pentru adevărul Său, să ia o formă dramatică, dar să nu alergăm la forță și să luăm pietre să aruncăm în cei care ne spun adevărul. Incordarea acestei dispute este pentru problema centrală a credinței religioase, care hotărăște viața sau moartea noastră veșnică. Mai precis, lupta se dă în jurul misterului persoanei Mintuitorului Hristos: Este El un om obișnuit, sau este El Dumnezeu în trup omenesc, depășind pe toți așa cum El singur afirmă, și cum ni-L prezintă Sfînta Scriptură, așa cum susținem și credem și noi, că El este Jehova, care S-a întrupat și S-a făcut om pentru mintuirea noastră?

Adevărul și Viața

Să observăm un lucru ciudat: Cu cît Mintuitorul Isus Hristos își dezvăluia misterul mesianității Sale în această dispută, cu atît mai înverșunată era ura împotrivilor Lui. Văzîndu-și neputința de a-L birui, ei au recurs în cele din urmă la forță și au luat pietre ca să-L omoare. În fața acestei dispute, este necesară o întrebare: Spiritul de dispută în jurul persoanei Mintuitorului Isus Hristos, este el amuțit, sau continuă să fie prezent oriunde Hristos este predicat ca Fiul al lui Dumnezeu și Mintuitorul lumii?

„Puterea și răutatea lui Satana și a ostirii lui ar putea pe bună dreptate să ne alarmeze, dacă n-am putea găsi adăpost și scăpare în puterea superioară a lui Hristos, Mintuitorul nostru. Cu multă grijă punem la casele noastre drugi de fier și lacăte pentru a ne feri avutul și viața față de oamenii răi; dar rareori ne gîndim la ingerii răi care caută fără încetare să pătrundă la noi, și față de atacurile cărora, în propria noastră putere nu avem nici un mijloc de apărare. Dacă li se îngăduie, ei pot să ne zăpăcească mintea, să tulbure și să chinuiască trupul nostru. Ingrozitoare este starea aceluia care se opun cererilor dumnezeiești, și se supun ispitelor satanice, pînă cînd Dumnezeu îi lasă în voia duhurilor răutății. Dar aceia care urmează pe Hristos, sînt totdeauna în siguranță sub apărarea Lui. Ingerii care covîrșesc în putere sînt trimiși din cer ca să-i apere. Cel rău nu poate străbate prin garda așezată de Dumnezeu în jurul celor ai Săi”.

Să auzim glasul Fariseilor, contemporani cu El: „Ești Tu mai mult decît părintele nostru Abraam și decît profeții? Ce crezi Tu despre Tine însuși? Ce vrei să faci Tu însuși din Tine?”

Dar ce credem noi înșine despre Hristos? Noi care ne pretindem creștini și slujitori ai lui Hristos? Eu cred că noi vom da odată socoteală înaintea lui Dumnezeu despre orice cuvînt nefolositor pe care l-am roștit, în exercitarea profesiei de slujitori consacrați. De la noi se va cere odată singele celor care s-au pierdut prin felul predicării noastre și prin neglijența noastră de a-i avertiza să se întoarcă de la păcat și de sub stăpînirea Satanei la Dumnezeu.

Noi trebuie să predicăm un Hristos răstignit pentru mintuirea neamului omenesc, un Hristos întreg, nu pe sfert, nici pe jumătate, nici trei sferturi, ci un Hristos întreg, așa cum îl găsim în revelațiunea supremă a Noului Testament, un Hristos Fiul lui Dumnezeu, și Dum-

nezeu adevărat, din Dumnezeu adevărat. Un Hristos, care era înainte ca să se nască Abraam, înainte de toți vecii; înainte ca să fi existat vreun început, înainte de timp, înainte de spațiu, înainte de materie, înainte de energie, acest Hristos era la Tatăl, unit cu El în iubire veșnică. Să mărturisim un Hristos, care este începutul tuturor lucrurilor și tuturor lumilor; El este originea creațiunii. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile, care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie stăpîniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin el”. Col. 1,16-17; Ioan 1,1-4; Apoc. 1,17,18.

Ce zice Hristos despre Sine? Ce spune textul Noului Testament? Întreg Noul Testament este plin de lumina revelațiunii supreme: „Cine Mă aude pe Mine, acela aude pe Dumnezeu, cine Mă vede pe Mine, acela vede pe Dumnezeu, cine Mă cinstește pe Mine, acela cinstește pe Dumnezeu, Eu și Tatăl una sîntem; Eu cunosc pe Tatăl și Tatăl Mă cunoaște pe Mine, și dacă aș spune că nu-L cunosc, aș fi un mincinos la fel ca voi; înainte de Abraam sînt Eu, adică, Eu sînt din veșnicie, Eu nu pot fi înțeles cu rațiunea omenească. Eu sînt Fiul omului, Dumnezeuirea lui Dumnezeu este prezentă în Mine”. Acestea le spune Hristos despre Sine însuși, indiferent dacă noi credem sau ne poticnim de cuvintele și declarațiile Sale. Despre El se potrivește cuvintele din Epistola către Ebrei: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile”. Ebrei 1,1-2.

„El, care este oglindirea slavei Lui și întipărireai Fîinței Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvîntul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungînd cu atît mai presus de ingerii, cu cît a moștenit un Nume mult mai minunat decît al lor”. Ebrei 1,3,4.

„Problema lui Hristos este problema Creștinismului, care este manifestarea vieții Lui în lume; este problema Bisericii, care se întemeiază pe El ca pe stîncă neclintită; este problema istoriei, care se învîrtește în jurul Lui ca în jurul soarelui moral al universului; este problema fiecărui om care în chip instinctiv dorește după El ca obiect al celor mai nobile și mai curate

aspirațiunii ale sale; este chestiunea mântuirii personale, care poate să fie obținută numai prin Hristos. Intreaga jeshătură a Creștinismului stă sau cade împreună cu Intemeietorul lui divin-omenesc; și dacă nu poate pieri niciodată, aceasta se datorește numai lui Hristos care trăiește; același ieri, astăzi și totdeauna".

Orice credință și orice religie, care trece pe lângă Hristos, fără să-L recunoască drept Fiul al lui Dumnezeu, și Dumnezeu adevărat, și fără să păzească poruncile Lui, este fără valoare și nu poate să mintuiască pe păcătoși de păcatele lor. Păcătosul poate să găsească pe Dumnezeu numai prin Hristos. Pe drumul care trece peste Hristos, sau pe lângă Hristos, nu-L vei găsi niciodată pe Dumnezeu. Ca să poți crede în Dumnezeu, trebuie să crezi și în Hristos și să rămii la ce a zis Hristos: „Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine". Ioan 14,6.

Din disputa Mintuitorului cu adversarii Săi, se mai desprinde și un alt adevăr: În Hristos și prin Hristos, Dumnezeu descoperă adevărul Său. Hristos zice: „Eu sînt adevărul", și în textul disputei, se mai zice: „Iar pe Mine, dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți"? Și în fața lui Pilat, Isus a zis: „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr". Ioan 18,37. El este adevărul și spune adevărul. Ce este însă acest adevăr? Acesta este un dublu adevăr: Odată, acest adevăr este Hristos, Sfîntul lui Dumnezeu, și al doilea, acest adevăr este, că noi sîntem păcătoși. El poate să zică despre Sine: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat"? Cine putea să-I arate un singur păcat? Nimeni din adversarii Săi, n-a putut să-L invinuiască de vreun păcat. Noi trebuie să ne umilim și să recunoaștem că sîntem lipsiți de slava lui Dumnezeu și sîntem niște păcătoși.

Cu această întrebare, Isus n-a vrut să spună că El depinde de sentința adversarilor Săi, spre a se legitima față de oameni. El proclamă în mod categoric: „Eu sînt fără de păcat!" Dacă El ar depinde de judecata și sentința oamenilor, atunci adversarii Săi de atunci și de totdeauna l-ar face o listă foarte lungă de păcate. Nu l-a declarat El pe Farisei că sînt: „Șerpi și pui de viperă" că sînt „mîcînoși și fiii Diavolului"? N-a împletit El un bici și a izgonit afară din templu pe vinzătorii și cumpărătorii? Nu-L acuzau ei pe Mintuitorul că prin vorbirea și declarajile Sale hulește pe Dumnezeu?

Dacă unul din noi ar îndrăzni să vorbească și să rostească asemenea sentințe, cum le-a rostit Mintuitorul, ar fi destituit pe loc din funcția sa de slujitor al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Hristos este fără de păcat, căci tot ce a făcut și a vorbit Isus, le-a făcut și a vorbit în deplină armonie cu Tatăl Său cereș. Voința Lui, nu era voința Lui, ci voința Tatălui Său. Mincarea Sa era aceea, ca să facă via

lui Dumnezeu. De aceea, El era fără de păcat: „Filius suum unigenitum" — „ton yion ton monogene".

Hristos este Sfîntul lui Dumnezeu, Cel Sfînt, Cel adevărat, și Cel de o Ființă cu Tatăl. Noi sîntem departe de Dumnezeu, sîntem dușmanii lui Dumnezeu. Este în firea noastră, în singele nostru, că nu vrem ca altcineva să stăpînească peste noi. Noi vrem să dispunem singuri de viața noastră și de situația noastră.

Crucea, pe care a murit Mintuitorul Isus Hristos, este semnul înspăimîntător care ne acuză, că noi sîntem răi din fire. Noi am omorît pe Dumnezeu din sufletele noastre pentru că El nu este așa cum am urea noi să fie. Pentru că Dumnezeu și-a propus să vină în această lume altfel de cum ne-am închipuit noi să vină, de aceea a trebuit să moară. Dar, prin această crimă făcută contra lui Hristos, ne-am atras singuri sentința de moarte din partea lui Dumnezeu. Omorîrea lui Hristos pe crucea de la Golgota, este cea mai teribilă sinucidere a noastră. Noi stăm înaintea lui Dumnezeu ca niște păcătoși extrem de vinovați și condamnați, pentru că noi am omorît pe Hristos. Aceasta este o parte a adevărului. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că mai există și o a doua parte a adevărului, care ne ridică sus și ne dă speranță de mîntuire și de mîngîiere.

Această a doua parte a adevărului, sună astfel: Dumnezeu ne iubeste. „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiul, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică". Prin nemărginita Sa iubire față de noi, Dumnezeu a suspendat moartea noastră prin moartea Fiului Său. Prin moartea Sa înlocuitoare și ispășitoare de păcat, Hristos a obținut pentru noi, osîndiții la moarte, grațierea lui Dumnezeu. Faptul că noi mai trăim, se datorește morții lui Hristos. De aceea și sîntem și dorim din toată inima să fim devotați lui Hristos, cu trup, suflet și spirit, ca proprietate a Lui, pentru că El a purtat pedeapsa, pe care trebuia s-o suferim noi. Căci: „Pe cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim dreptatea lui Dumnezeu în El". 2 Cor. 5,21. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci l-a dat pentru noi toți, cum nu

ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile". Rom. 8,32.

Aceasta este sentința lui Dumnezeu aducătoare de viață, care este a doua parte a adevărului, pe care ni l-a descoperit Hristos. Astfel, crucea nu este numai un semn al acuzării noastre, ci în același timp și semnul apărării și al mîntuirii noastre prin moartea înlocuitoare a Mintuitorului Isus Hristos. „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire". 1 Ioan 1,8,9.

Înțelegem acum, celelalte cuvinte ale lui Isus, pe care le-a adresat adversarilor Săi? „Adevărat, adevărat, vă spun că, dacă păzește cineva Cuvîntul Meu, în veac nu va vedea moartea". Satana turbează de ură din pricina acestor cuvinte. Dar noi, care credem în cuvintele Lui, le înțelegem, căci Isus a zis: „Eu sînt viața", și în altă parte a zis: „Eu am venit să vă dau viață". Mereu, mereu, un dublu adevăr: „Eu sînt viața". Cine este legat de Hristos, după cum sînt legate mîlădițele cu vița, acela stă la izvorul vieții și inverzește ca un pom sădit lângă ape. Chiar dacă moartea biologică ne distruge în această lume, Hristos rămîne cu noi și ne dă viața cea viitoare. Hristos este izvorul vieții și în viața aceasta și în viața viitoare. De aceea, noi care credem în Hristos și păzim porunca lui Dumnezeu, nu vom vedea moartea cea veșnică.

Taina vieții viitoare este greu de priceput. Noi putem să spunem unele lucruri, sau, chiar multe, despre viața veșnică, și anume, că această viață ne aduce pace, bucurie, iubire, iertare, putere, ascundere în Hristos, biruință asupra temerii de moarte și certitudinea mîntuirii. Dar cu acestea n-am epuizat încă însemnătatea vieții veșnice, care biruiește o moarte veșnică. Putem noi să spunem în mod definitiv ce este viața obișnută? Desigur, vom putea spune unele lucruri despre viață, dar în realitate, numai Acela știe ce este viața, care El singur este învierea și viața, și are viața în Sine. Aceasta rămîne pentru noi mai departe o taină, pe care n-o putem explica.

Dar taina stă lângă apa de viață, la izvorul vieții, care este Hristos, căci El este originea vieții și viața veșnică. Dorința lui Dumnezeu este

Din moment ce îndreptățirea prin credință e singura îndreptățire publică, să cugetăm asupra acestei credințe care săvârșește atât de mult pentru păcătos. Cum poate fi îndreptățit cineva fără fapte este greu de înțeles pentru mulți. În firea noastră este ceva care dă ideea că meritul s-ar cuveni să facă parte din primirea îndreptățirii. Mulți preținși creștini cred că meritul face parte din îndreptățire, și că faptele sînt meritorii și alcătuiesc o parte din satisfacția sau plata pentru păcat. Unii pretind că păcătosul pocăit trebuie să depindă de fapte drept o parțială satisfacere pentru păcat, și că credința singură nu este îndestulătoare.

Aceeași idee — cum că cel credincios este îndreptățit prin propriile lui fapte — este temelia feluritelor credințe păgine. Asupra acestui punct Sir Monier Williams spune: „Am consacrat patruzeci și doi de ani din viața mea, cît o viață de om, studiului cărților socotite sacre de către neamurile răsăritului; și am găsit că singura notă dominantă ce le străbate pe toate este mintuirea prin fapte. Ele spun cu siguranță că mintuirea trebuie cumpărată; și că singurul preț de cumpărare trebuie să fie faptele și îndeplinirile noastre“.

Iată însă cîteva declarații ale unui scriitor protestant cu privire la calea prin care sînt îndreptățiți:

„Cînd păcătosul crede că Hristos este Mintuitorul său personal, atunci potrivit nezuguduitelor Sale făgăduințe, Dumnezeu îi iartă păcatul și-l îndreptățește în dar. Sufletul pocăit își dă seama că îndreptățirea vine datorită faptului că Hristos, ca înlocuitor și chezașia lui, a murit pentru el“.

„Neprihănirea lui Hristos ne este atribuită. Nu datorită vreunui merit din partea noastră, ci ca un dar de bună voie din partea lui Dumnezeu“.

„Cel mai scump dar pe care Cerul îl avu de dat a fost revărsat, pentru ca Dumnezeu să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“.

Pavel a fost un înfocat exponent al doctrinei îndreptățirii prin credință. Cu toată tăria și rivna ce i-a fost posibilă el expuse acest glorios adevăr care îi veni ca o descoperire a lui Hristos tot atât de minunată ca și lumina ce străluci pe calea sa în afara porților Damascului.

Această fundamentală și mintuitoare doctrină a alcătuit și marea temă centrală a învățăturii primilor reformatori, și alcătui principalul punct de doctrină ce-i despărți de

biserica romano-catolică. „Nu e de tăgăduit, spunea Melancton, că sîntem aduși în necaz și expuși primejdiei, pentru acest singur motiv, și anume că noi credem în favoarea de care Dumnezeu ne-a făcut parte, nu datorită păzirilor noastre, ci numai datorită lui Hristos... Dacă nu le este plăcut cuvîntul „numai“, atunci ei să înlăture și cuvintele corespunzătoare ale apostolului „în dar“, și „fără fapte“.

Luther susține același punct de vedere ca și Melancton: „Eu, Dr. Martin Luther, nevrednicul evanghelist al Domnului Isus Hristos, cuget și afirm în felul acesta: — Că acest punct, — anume, că numai credința, fără de fapte, ne îndreptățește înaintea lui Dumnezeu, — nu poate fi răsturnat, deoarece... numai Hristos, Fiul lui Dumnezeu, muri pentru păcatele noastre, și dacă numai El ne îndepărtează păcatele, atunci oamenii cu toate faptele lor, trebuie excluși din orice încercare de a dobîndi iertarea păcatului și îndreptățirea. Nici nu pot cuprinde pe Hristos în altfel decît numai prin credință; El nu poate fi înțeles prin fapte... Aceasta ne este doctrina; așa învață Spiritul Sfînt și întreaga biserică creștină. Prin harul lui Dumnezeu, la aceasta vom ține cu tărie. Amin“.

Noul Testament declară că „faptele legit“ nu fac parte din îndreptățire; dar că aceasta este într-un tot un act al lui Dumnezeu în favoarea păcătosului, datorită credinței lui în singele ispășitor al lui Hristos. Ea nu este dăruită datorită vreunei fapte făcute sau pe care o va face păcătosul. Nu poate fi corectă tilcuirea învățăturilor Noului Testament dacă nu se primește învățătura că un păcătos pocăit este îndreptățit numai prin credință și nu prin fapte.

Credința nu este îndreptățire, ea nu este nici neprihănire; ci ea le aduce pe amîndouă. Prin luarea lui Dumnezeu pe cuvînt și procedarea în consecință, așa primește cineva aceea ce ea făgăduiește: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“. Sau, așa cum redă o altă traducere: „Credința este asigurarea lucrurilor nădăjduite, o convingere despre lucrurile nevăzute“. Credința este garanția credinciosului că Dumnezeu își va împlini făgăduințele. El primește aceste făgăduințe și procedează față de ele ca și cum ar fi o realitate ce nu se mai pune la îndoială.

Credința se ocupă cu nevăzuta Dumnezeire, întemeindu-și nădejdele

și încrederea pe cuvîntul scris al lui Dumnezeu.

Nici un păcătos nu atinge credința în și de la sine. Dacă lucrul acesta ar fi cu puțință, el ar putea să-și ia aceea ce este de dobîndit numai prin credință. Dacă cineva muncește și cîștigă o mie de lei, cu care cumpără hrană și îmbrăcăminte pentru familia lui, toți vor admite că el a dobîndit ceea ce a cîștigat prin muncă. La fel dacă cineva ar putea ca neajutat să dobîndească prin sine credința, n-ar putea el obține și marea binecuvîntare a îndreptățirii prin propriile sale eforturi? Dar poate oare cineva să-și dobîndească în inimă credință? Răspunsul este clar. Credința nu se dobîndește prin vreo faptă a păcătosului, ci ea este un dar din partea lui Dumnezeu; și îndreptățirea este primită de păcătos prin acest dar.

„Prin har ați fost mintuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu“. Efes. 2,8.

„Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mintuitor, ca să dea lui Israel pocăință și iertarea păcatelor“. Fapte 5,31.

„Cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi? ca și cum nu l-ai fi primit?“ 1 Cor. 4,7.

„Prin harul, care mi-a fost dat eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decît se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o fiecăruia“. Rom. 12,3.

Impăcarea pentru păcat s-a făcut deja cu Dumnezeu prin Fiul Său Isus Hristos; totuși dacă păcătosul nu crede, această împăcare nu are efect pentru mintuirea lui. Ea nu este de nici un folos celui nepocăit. Hristos este leacul, ispășirea, pentru orice păcat; totuși trebuie să existe credință din partea fiecărui păcătos pentru ca această ispășire să lucreze în favoarea lui. Moise înălță șarpele în justie drept leac pentru toate muscăturile șerpilor veninoși; totuși pentru aceia care refuzau să privească la șarpele de aramă, leacul nu folosea la nimic. Vindecarea pentru otrava de moarte era pusă la îndemină, însă de ea nu beneficiau decît cei care-și dovedeau credința prin privire.

În același fel, spre a se împărtăși de binefacerile crucii, fiecare păcătos trebuie să creadă în Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu și ca Mintuitor al său personal. Prin credință,

binecuvîntarea lui Dumnezeu făgăduită în Hristos este dată păcătosului. El crede, și potrivit credinței sale și primește. Este atît de esențial ca creștinul să primească îndreptățirea prin credință, încît importanța ei nu poate fi îndeajuns de accentuată.

Credința îndreptățitoare nu este vreo specială față a credinței ce este folosită numai spre a primi îndreptățirea. Ea este simpla credință și încredere în Cuvîntul lui Dumnezeu. Ea a fost dovedită de persoane din Vechiul cit și Noul Testament. Abel a fost îndreptățit prin credință; prin credință a fost mutat Enoh; prin credință Noe a pregătît corabia spre a-și salva casa, devenind astfel „moștenitor al neprihănirii care se dă prin credință”. Dintru început credința a fost întemeiată pe Cuvîntul lui Dumnezeu.

Bogăția de cunoștință nu alcătuiește lucrul esențial pentru o credință mintuitoare. Cineva poate crede fără să aibă o cunoștință deplină. Păgînii care doar au văzut lumina s-ar putea să aibă doar o cunoștință slabă, însă în același timp să aibă o credință tare. S-ar putea ca ei să nu înțeleagă întregul plan al mîntuirii; s-ar putea să aibă doar marginite cunoștințe despre păcat și pedepsirea lui; pentru ei chiar viața și moartea lui Hristos s-ar putea să nu fie clare; dar dacă îl doare și-l iubesc, și aleg să umble în toată lumina pe care o au, oare mințile lor nu vor ajunge din ce în ce mai luminate în cuprinderea Lui?

Credința primește pe Dumnezeu potrivit cuvîntului Său și nici nu se îndoiește și nici nu se teme. Cînd Dumnezeu spune: „Noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii” (Rom. 3,28), păcătosul pocăit primește această afirmație ca adevărată, și o reține drept parte a credinței sale. În experiența sa, făgăduința devine un fapt atunci cînd crede. Este a lui prin credință. El crede, și prin credință este îndreptățit de Dumnezeu. El își însușește ca ceva întru totul al său ceea ce Dumnezeu a făgăduit că va face pentru cel pocăit: Prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. Efes. 2,8,9.

Cel îndreptățit acceptă acest mare dar, primit nu datorită propriilor sale merite sau a faptelor Legii, și se bucură avîndu-l. Credința lui își însușește tot ce a făcut Dumnezeu pentru ispășirea păcatului, deși primind acest dar el își mărturisește propria sa nevednicie. El știe că este un păcătos mîntuit prin har; și că datorită bunătății și îndurării lui Dumnezeu a ajuns el în stăpînirea darului din bunăvoință al vieții veșnice. Dumnezeu și-ar nimici validitatea propriului Său cuvînt dacă îndreptățirea ar fi acordată păcătosului prin fapte.

Dar se poate că vă gîndiți la argumentul apostolului Iacob: „Tot așa și credința: dacă n-are fapte este moartă în ea însăși. Dar va zice

cineva: Tu ai credință, și eu am faptele. Arată-mi credința ta fără fapte, și cu îți voi arăta credința mea din faptele mele. Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Abraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, cînd a adus pe fiul lui Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvîrșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: Abraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănit; și el a fost numit prietenul lui Dumnezeu. Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. Tot așa, Rahab; n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, cînd a gazduit soli și i-a scos pe altă cale? După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă”. Iacob 2,17-26.

Iacob afirmă că credința și faptele merg împreună. Dovada credinței sînt faptele; credința produce faptele. Iacob nu vorbește despre îndreptățirea pentru nelegiuiri trecute, sau despre îndreptățirea ce urmează nașterii din nou, ci de pre îndreptățirea celui care este deja c.p. al lui Dumnezeu. Cînd Abraam se pregătește să jertfească pe Isaac, prin acest act el nu primi îndreptățirea pentru păcatele sale trecute, ci cea îndreptățire pe care o primese toți pentru ascultare. El fusese îndreptățit prin credință cu ani mai înainte de nașterea lui Isaac. Cînd el primi porunca să meargă pe muntele Moria și acolo să aducă drept jertfă pe fiul său prea iubit, el procedă să asculte porunca aceasta ca un fiu al Celui Atotputernic.

Cu toată convingerea și hotărîrea Abraam porni să sacrifice pe Isaac. Dacă ar fi refuzat, el ar fi pierdut îndreptățirea pe care deja o avea prin credință. Prin consimțămîntul său de a sacrifica pe Isaac, faptele lui îi alcătuiau îndreptățirea. La fel este azi cu toți cei îndreptățiți. Tu ai primit deja îndreptățirea pentru păcatele trecute, și credința te mină să ascuți, și ești îndreptățit în această ascultare. Aceasta nu este o îndreptățire pentru păcatele trecute ci o continuare a îndreptățirii tale în ascultare. Credința te mină la ascultare. Ascultarea este bună în și prin ea însăși și Dumnezeu te îndreptățește fiindcă credința te mină să ascuți de poruncile Sale. Așa a fost cu Abraam și Rahab.

Pavel discută îndreptățirea lui Abraam din punct de vedere al păcatelor trecute, și ajunge la concluzia că Abraam a fost îndreptățit prin credință. Noi citim: „Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Abraam? Dacă Abram a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaltea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? Abraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănit. Însă, celui ce lucrează plata cuvenită lui i se so-

cotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe cînd, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe pe care o are el îi este socotită ca neprihănit. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. Ferice, zice el, de aceia ale căror fărădelegi sînt iertate, și ale căror păcate sînt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul! Fericea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Abraam credința i-a fost socotită ca neprihănit. Dar cum i-a fost socotită? După, sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu cînd era tăiat împrejur, ci cînd era netăiat împrejur. Așa și primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a celei neprihănitri, pe care o căpătase prin credință, cînd era netăiat împrejur. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a celei neprihănitri, pe care o căpătase prin credință, cînd era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sînt tăiați împrejur; ca, adică, să îi se socotească și lor neprihănită aceasta; și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al celor care, nu numai că sînt tăiați împrejur dar și călă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Abraam, care nu era tăiat împrejur. În adevăr, făgăduința făcută lui Abraam sau seminției lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul celei neprihănitri, care se capătă prin credință”. Rom. 4,1-13.

În textul biblic de mai sus Pavel vorbește despre experiența avută de Abraam cînd a fost chemat să-și părăsească locul său și să umble ca peregrin și străin în Canaan. Deși Abraam nu avea copii și era înaintat în vîrstă, totuși el crezu făgăduința lui Dumnezeu că seminția lui va stăpîni țara Canaan. Credința lui în cuvîntul lui Dumnezeu i-a fost socotită drept neprihănit.

Fiece creștin, trebuie continuu să fie îndreptățit în viața sa de după nașterea din nou. El trebuie să asculte pe Domnul todeauna în toate lucrurile, supunîndu-se voiei lui Dumnezeu în fiecare moment. Hristos trăiește în creștin, și în toate lucrurile el trebuie să fie îndreptățit prin viața Sa. Însă îndreptățirea din păcat se atinge numai prin credință. El ia cuvîntul lui Dumnezeu drept călăuză, și prin credință își însușește făgăduințele mîntuirii. Făcînd așa, el posedă ceea ce este făgăduit.

Spre a fi de folos, credința trebuie să fie activă. O credință pasivă nu este o credință mintuitoare. Draicii cred și se cutremură, însă ei continuă în răzvrătire. Credința adevărată, mintuitoare, primește de la Dumnezeu iertarea, înima nouă, și conștiența îndreptățirii. Ea primește tot ce a făcut Hristos în favoarea păcătoșilor, și se bucură în iubirea Sa. În același timp ea își ta ca țintă a face voia lui Dumnezeu

în toate lucrurile descoperite în cuvîntul Său.

„Pocăința în care nu se vede schimbare, nu este adevărată. Dreptatea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatul nemărturisit și nepărăsit; es: e un prîncipiu de viață care transformă caracterul și stăpînește purtarea. Sfințirea este consfințire deplină pentru Dumnezeu; este deplină predare a inimii și vieții, pentru a locui întrinele principile cerești“.

Credința în Hristos este o totală și deplină primire a Lui ca Mîntuitor personal. Aceasta asigură pe creștin că Hristos este în stare să-și împlinească făgăduințele. Credința contează pe faptul că îndreptățirea fără fapte acopere toate păcatele din trecut, îndepărtează orice osîndire, și dă credinciosului binecuvîntările neprihănirii lui Hristos.

„Cum poate un om păcătos, conștient de păcatele sale și osîndindu-se pe sine, să pretindă acea poziție înaintea lui Dumnezeu care urăște păcatul, acea conștiință a iubirii și favoarei Sale, ce aparține de drept celui care a fost întru totul ascultător de legea divină? Răspunsul este: Prin nimic ce poate face el, prin nici un merit al său, ci numai prin credință, datorită lui Hristos. Și ce este îndreptățirea? Potrivit cuvintelor lui Luther, ea este: 'O cu totul sigură încredințare a inimii și o hotărîtă acceptare cu mîntea prin care este cuprins Hristos, așa încît Hristos este obiectul credinței, ba nu, nu obiectul, ci, cum am spune, prin credință este prezent însuși Hristos'. Credinciosul este 'ementat' de Hristos, astfel încît cei doi, ca să zicem așa, ajung o singură persoană, uniți de nedespărțit... Această intimă părtășie cu Hristos face parte integrantă din credința îndreptățitoare...“

„Credința este de așa natură încît faptele bune, așa cum sînt cerute de Lege, alcătuiesc rodul ei necesar. Legea nu are putere să dea pace conștiinței sau să dea naștere unei credințe neprihănite. Însă credința este destoinică pentru acest ultim efect cit și pentru primul. Și aceasta se face nu datorită unui îndemn legiuit, ci fiindcă conduita dreaptă este ca un rod natural și firesc al unui suflet pocăit, iertat și adus aproape de Dumnezeu, prin Hristos, și care se prinde de făgăduințele harului Evangheliei. 'Credincioșii', spune Luther, 'sînt o făptură nouă, un pom nou. De aceea toate aceste

feluri de vorbire, obișnuite în Lege, nu se potrivesc aci, ca: „Un credincios trebuie (sau este obligat) să facă fapte bune“. După cum nu este nimerit a spune: „Soarele trebuie să strălucească“; dar el face aceasta de la sine, fără să i se poruncească; el este creat pentru aceasta; la fel un pom bun de la sine aduce roade bune. A spune despre soare că s-ar cădea să strălucească ca și despre un credincios că trebuie să facă binele, este ridicol“.

Cei îndreptățiți, fac binele și ascultă pe Dumnezeu fiindcă „sînt lucrarea Lui, și au fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune“. Efes. 2,10.

Credința care aduce îndreptățire pentru păcatele trecutului continuă în viețuirea creștină, și după nașterea din nou, prin prezența lăuntrică a Spiritului Sfînt, ea dă naștere la ascultare în viața zilnică a celui îndreptățit. Credința dă naștere lu-

cării harului asupra inimii în nașterea din nou, și continuă a îndruma pe calea ascultătorii după ce a fost primită îndreptățirea.

Din partea lui Dumnezeu este bucurie să vadă pe păcătoși primind harul Său cum și darul Său al neprihănirii. Păcătosul pocăit, de partea sa, caută, primește și se bucură de aceste daruri din cer, care îl pregătesc pentru viața viitoare, veșnică. Urînd păcatul, el este fericit găsind o cale de liberare de tot trecutul său. El îl părăsește bucuros, și de aci înainte caută să umble cu Dumnezeu.

Liberat de osînda păcatului, el se bucură de libertatea ce i-a venit, și de mantia neprihănirii pe care a primit-o prin bunătatea lui Dumnezeu. Împreună cu Pavel, el a exclamat: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespuse de mare“. 2 Cor. 9,15.

C. ADV.

NECROLOG

În ziua de 12 dec. 1968 a înecat din viață fr. Mateescu Tănase, pastor-pensionar al Cultului Creștin A.Z.S. din România.

Născut în anul 1904 în Comuna Mărginenii de Jos, Jud. Prahova, urmează în anul școlar 1929/1930 Cursul Seminarului Teologic și în 1930 a fost angajat la Focșani la Sediul Conferinței, lucrînd multă vreme în funcția de contabil, fiind transferat în diferite localități: Craiova, Galați. Apoi a lucrat ca pastor ajutor la Tulcea, Mangalia, Făurei etc. În 1961 este pensionat și se stabilește la București, ca membru la Comunitatea A.Z.S. Belu.

Înmormintarea a avut loc în ziua de 15.XII.1968 în comuna sa natală.

Serviciul religios ce a avut loc cu ocazia înmormintării a fost oficiat de fr. Pirvan Marin, Consilier la Uniunea de Conferințe, asistat de pastorii Ghiorghită Dumitru și Sibianu Petre.

În cuvîntările rostite s-a evidențiat întreaga activitate a fr. Mateescu Tănase în lumina speranței ce l-a călăuzit de a avea parte de învierea dreptilor.

REDACȚIA

În ziua de 2 ianuarie 1969 a înecat din viață fr. Solea Ioan, pastor-pensionar al Cultului Creștin Adventist din România. Născut în anul 1895 în Com. Panaghia, Jud. Dolj, primește de timpuriu credința adventă și i se dedică cu toată ființa. În anul 1928 este pastor-ajutor la Craiova. De atunci a deservit Comunitățile din districtele Tr. Măourelle, Tirgovîște, Ploiești și Oltenia.

condus la locul odihnei temporare pe cel ce a fost pastorul Solea Ioan — cu speranța revederii la ziua cea mare a învierii.

REDACȚIA

O VORBIRE ALEASA

„Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui“.
Mat. 12, 35.

Cuvintele rostite sau cele lăsate nerostite, formează în mare atmosfera care ne înconjoară pe fiecare în parte.

Prin cuvintele noastre putem ajuta altora. Influența noastră poate fi în așa fel, încât cineva poate fi condus la o bună hotărâre, sau putem deziluziona pe cineva care își ridică ochii spre noi ca la unii care sînt meniși a da un exemplu de adevărată viață de creștin.

„Cine are o inimă înțeleaptă este numit priceput, dar dulceața buzelor mărește știința. Cine are o inimă înțeleaptă, își arată înțelepciunea cînd vorbește și mereu se văd învățături noi pe buzele lui“. Prov. 16,21,23.

Cuvintele prietenoase sînt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet, și sănătoase pentru oase. Iar cuvintele necugetate, descoperă ce zace în inimă, și îngerii Domnului duc în cer rapoarte despre noi.

Un proverb românesc zice: „Cuvîntul odată rostit, nu-l mai poți prinde“. Influența lui ajunge pînă în veșnicie.

„Cine își înfrinează vorbele, cunoaște știința, și cine are duhul potolît este un om priceput“. Limba care vorbește răul, care folosește vorbe rele, ar trebui tratată cu cărbuni aprinși ai amărăciunii.

Tema și conținutul conversației, descoperă tezaurul inimii. Vorbiri urite, vulgare, cuvinte măgulitoare, glume grosolane, care se fac numai cu scopul de a produce ilaritate, sînt marfa lui Satana și toți care se pretează la astfel de cuvinte, fac comerț cu această marfă.

Înțeleptul Solomon ne sfătuiește: „Cine își păzește gura și limba, își scutește sufletul de necazuri“. Prov. 21,23.

Se zice că acum mulți ani în urmă, un Scoțian care trăia singuratic în Australia, a scris prietenilor săi de acasă, că ar dori să vadă și în Australia crescînd spini, cum cresc în Scoția. Unul din prietenii i-a trimis sămînță de spini, iar el a semănat-o. În curînd spinii au răsărit, și în clima caldă din Australia s-au dezvoltat foarte bine, iar toamna semințele de spini, s-au împrăștiat peste toate cîmpiile. În primii ani nu s-a simțit răul, dar cu timpul spinii s-au înmulțit atît de mult încît au devenit o adevărată plagă

pentru acele finuturi, cauzînd mari pagube oamenilor.

Cuvintele sînt ca o sămînță de spini; cresc, iar răul pe care l-au pricinuit prin rostirea lor în pripă sau fără cugetare, crește și el. Dacă rostim ceva, nu mai putem zice că nu am spus. Putem însă să ne scuzăm că n-am gîndit în așa fel, dar rănile pe care le-am pricinuit rămîn. De aceea să fim cu grijă în ce privește cuvintele pe care le rostim, căci efectele lor rămîn în inimile oamenilor.

Acest principiu îl exprimă Domnul Hristos în Cuvintele din Sfînta Evanghelie a lui Matei: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osîndit“. Mat. 12,37.

„Să fim cu grijă împotriva aprinderii miniei și a spiritului care însuflețește pe invinuatorul fraților“.

Să vorbim cu bunătate și într-un chip aducător de încurajare, căci ni se spune că „buzele înțelepte sînt un lucru scump“. Prov. 20,15. O cugetare, demnă de reținut, spune: „Vorbește despre oameni cu dragoste, cu milă, niciodată cu dispreț. Omule, nu necinsti pe om“.

În Grecia antică era o grupare de oameni curvioși și chizbuiți; se numeau Pitagoreni. Cine voia să intre în tovărășia lor trebuia să facă legămînt că vreme de trei ani de zile n-are să vorbească. Numai după ce ar fi trecut această probă, era socotit vrednic să fie dintre ai lor. Puteți să vă dați seama pentru ce era pusă condiția aceasta? Fiindcă nimic nu-i lucru mai greu decît să fii stăpîn pe limba ta.

Cine a atins acest punct, acela dovedește atîta tărie de suflet și atîta stăpînire de sine, încît te poți crede în el că va atinge lucruri mari. La ce folos toată bunătatea de inimă, dacă limba neferecată nu ascultă de inimă, oricît de bună?

Mari nenorociri în lume au fost stîrnite de către o limbă prea slobodă. Din pricina unui cuvînt de ocară aruncat ușuratic unui se și omoară, iar prietenii vechi se năruie adesea pentru cite o vorbă rea. Și cite furtuni se stîrnesc din pricina unei limbi nesupravegheată, a unei rostiri pripite, necugetate.

„Cine își păzește gura și limba, își scutește sufletul de necazuri“. Prov. 21,23.

Înainte de cădere, Petru vorbea totdeauna necugetat, din impulsia momentului. El era gata totdeauna să mustre pe altul și-și spunea părerea înainte de a ști bine cum este cazul și ce se cade să spună. Dar Petru cel convertit era altfel. El și-a păstrat ardoarea de mai înainte, dar harul lui Hristos a pus de acord zelul său cu Spiritul Domnului. El nu era impetuos, încrezut, și îngîmfat, ci era liniștit, stăpîn pe sine, gata să învețe. El putea acum să hrănească și mieluşei și oile turmei lui Hristos.

Bunul Dumnezeu ia pe oameni așa cum sînt, cu elementele firești, cu caracterul lor, și le face educația pentru slujirea Sa, bine înțeles dacă ei vor să învețe de la El. Ei nu sînt aleși pentru că sînt desăvirșiți, ci fără a lua în seamă nedeșăvirșirile lor, sînt aleși ca prin cunoașterea iubirii, trăirii adevărului și prin harul lui Hristos, să poată fi transformați după chipul Său.

Cînd ești năpădit de minie, numără totdeauna pînă la 20 înainte de a răspunde. Acesta este un mijloc minunat. Nu lăsa friu slobod limbii tale, ca nu cumva să jignești, sau să superi pe cineva. Aceasta se cheamă cultura inimii.

Cine n-a învățat să tacă, n-a învățat nici să gîndească. Tăcerea trebuie să fie o îndrumare spre gîndire, ca să judeci înainte de a rosti o vorbă.

Ar trebui să ne îngrijim, ca fiecare cuvînt, pe care limba vrea să-l rostească, să fie adus înainte-ne, pentru o cercetare temeinică. Ecclesiastul spune: „Nu lăsa gura să te bage în păcat“. Iar „cine își înfrinează limba, găsește fericirea“. Ecl. 5,6 pr. p.

Darul vorbirii este un talent care trebuie cultivat.

Din toate darurile primite de la Dumnezeu nici unul nu poate fi spre mai mare binecuvîntare ca acesta.

Cu vocea convingem și incredințăm; cu ea aducem rugăciuni de laudă lui Dumnezeu, și cu ea vorbim și altora despre iubirea Mîntuitorului.

Ce bine, deci, ca vorbirea noastră să fie astfel formată, încît să poată servi cit mai mult spre binele omenirii, și o laudă la adresa lui Dumnezeu.

GRIGORAȘ EMANUEL

Curierul
ADVENTIST